

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ZOPPO ENANTION
ΕΛ ΡΕΥ

ZORRO ENANTION EL-PE'Y.

Κατορθώματα
του Πάντσο

ΟΠΟΙΟΣ θα τον έβλεπε, ασφαλώς δεν θα μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του!

Κι' όμως είναι αυτός!

Είναι ο Πάντσο Γίγαντας που τρέχει ολομόναχος μέσα στη φοβερή και γεμάτη κινδύνους ζούγκλα του Άνω Αμαζονίου!

Μέσα στη ζούγκλα αυτή που στο κάθε σου βήμα ενεδρεύει κι' από ένας φρικτός θάνατος, ύπουλος, μυ-

στηριώδης, άθρατος...

Στη ζούγκλα που και ο γενναίότερος άντρας θα δισταζε να την περάσει μόνος του.

Όσο για τον Πάντσο, αυτός δεν έχει διστάσει για δυο λόγους. Πρώτον γιατί ούτε υποπτεύεται τους θανάσιμους αυτούς κινδύνους που τον απειλούν...

Δεύτερον, γιατί φοβόταν περισσότερο εκεί που είχε μείνει ολομόναχος στο έλικό πτερο του Ζορρό της Ζούγκλας, με την έντολή να περιμένει αυτόν τον τελευταίο και που είχε επί πλέον δεχτή και

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ●

τὴν ἐπίσκεψι τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ Ἐλ Ρέϋ, τοῦ βασιλιᾶ τῆς ζούγκλας, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἀνατριχιαστικὸ του μαχαίρι ὑψωμένο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὸν εἶχε κάνει νὰ . . . λιποθυμήσῃ. (*)

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Πάντσο Γίγαντας, ἡ μόνη ἐποχὴ ποὺ δὲν φοβᾶται τίποτα εἶναι ὅταν βρίσκεται στὸ πλευρὸ τοῦ ἀφεντικοῦ του τοῦ Ζορρό, ὅπου αἰσθάνεται τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ἀσφάλεια, ἀποφάσισε ξαφνικὰ νὰ τρέξῃ νὰ τὸν βρῇ, γιὰ νὰ πάψῃ ἐπὶ τέλους νὰ νοιώθῃ αὐτὴν τὴν τρομάρα στὴν ἄγρια ἐρημιὰ ποὺ εἶχε ἀπομείνει ὀλομόναχος.

Ὅλα τὰ πάρα πάνω δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι μὲ τὸ δρόμο ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ Πάντσο Γίγαντας μέσα στὴ ζούγκλα.

Δὲν ἔχει κάνει καν τὸν κόπο νὰ σκεφθῇ μήπως ἀκολουθεῖ λανθασμένο δρόμο καὶ μήπως ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συναντήσῃ τὸν Ζορρό.

Χωρὶς νὰ εἶναι ἐντελῶς χαζός, ὁ Πάντσο, δὲν εἶναι βέβαια καὶ καμμιά μεγαλοφυΐα ἀπ' αὐτὲς ποὺ γράφουν τὰ μυθιστορήματα.

Εἶδε τὸν Ζορρό νὰ φεύγῃ πρὸς τὴ ζούγκλα, ρίχτηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ πίσω, ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ὅπως θὰ εἶναι γνωστὸ σὲ ὅσους ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας ἔ-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος: «Τὸ μυστικὸ τοῦ Ἀγριόγατου».

χουν ἐξερευνήσει τὶς ζούγκλες τοῦ Ἀμαζονίου —καὶ στῆς Ἀφρικῆς συμβαίνει τὸ ἴδιο — μέσα στὸ παρθένο δάσος δὲν ὑπάρχουν δρόμοι καὶ βέλη ποὺ νὰ δείχνουν ποὺ πρέπει νὰ στρίψῃς.

Ἔτσι ὁ Πάντσο, ἔστριβε πάντοτε ὅπου ἔβρισκε πιὸ βολικά.

Ὅταν εἶναι καμμιά πολὺ πυκνὴ λόχμη καὶ ἀγκαθωτὴ μάλιστα, δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ περάσῃ ἀπὸ μέσα ἢ ἔστω κι' ἀπὸ κοντὰ —ὅταν εἰδικὰ πιὸ δεξιὰ ὑπάρχει ἄνοιγμα ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν διευκολύνει ἀφάνταστα.

Ἔτσι ἀκριβῶς τρέχει ὁ Πάντσο Γίγαντας: Ὅπου βρῇ πιὸ εὔκολα!

Καὶ ἔτσι ἀκριβῶς κάνει βόλτες χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ τὸ φανταστῇ καὶ βρίσκεται συνεχῶς στὸ ἴδιο σχεδὸν μέρος, ἐνῶ ἔχει τὴν ιδέα πῶς τραβάει ὀλόϊσια καὶ πῶς ὅπου νάναί θὰ πρέπη νὰ συναντήσῃ τὸν Ζορρό.

Ἀντὶ γι' αὐτὸν βλέπει ξαφνικὰ νὰ πηδοῦν μπροστά του ἀπὸ ἓνα δέντρο, δυὸ ἰνδιάνοι μὲ πολὺ ἄγριες φάτσες.

Παρ' ὅλη τὴ γενναιότητά του, ὁ Πάντσο Γίγαντας χλωμιάζει ἀπὸ τὴν τρομάρα του αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ἀρχίζει νὰ τρέμῃ σὰν τὴν καλαμιὰ ποὺ τὴν δέρνουνε οἱ βοριάδες.

Ὡστόσο δὲν θέλει καὶ νὰ δείξῃ ἔλλειψι κοινωνικότητος καὶ γι' αὐτὸ ὑποκλίνεται πολὺ τυπικά.

—Σὰς χαιρετῶ καὶ ὑπο-

κλίνομαι... βορειοδυτικῶς, ἀγαπητοί μου κύριοι!, τὸν λείπει ὅλο χαμόγελο. Πῶς τὰ πηγαίνετε ἰσχυρὴ ὑγεία — ἂν βεβαίως δὲν εἶναι ἀδιακρίσια πού ρωτάω;

Ὁ ἕνας Ἰνδιάνος γρυλλίζει πολὺ ἄγρια:

— Τιάχο μάχο ἀχάιο!

Κι' ὁ ἄλλος:

— Ἀμόλα καλούμπα!

Ὁ Πάντσο γίγαντας ὅμως πού δὲν καταλαβαίνει τὰ Ἰνδιάνικα, παραξηγιέται.

— Τί πὰ νὰ πῆ «ἀμόλα καλούμπα», τσιρίζει. Ἀητό ἤρθαμε νὰ πετάξουμε; Ἐγὼ σὰς ἐρώτησα περὶ τὴν ὑγεία σας!

Ξαφνικὰ ὅμως οἱ δυὸ ἀγριάνθρωποι τραβᾶνε ἀπὸ ἕνα τσεκούρι ὁ καθένας τους — τὰ θρυλικὰ Ἰνδιάνικα «τόμαχο-οικς» — πού βρίσκονταν κρεμασμένα στὴ ζώνη τους καὶ βαδίζουν πρὸς τὸ μέρος του μὲ φοβερὰ μουγγρητά, σὰν νᾶναι ἄγρια θηρία καὶ ὄχι ἄνθρωποι.

Ὁ Πάντσο γίνεται ἄσπρος σὰν κιμωλία.

— Παιδιά!, φωνάζει μὲ φρίκη καὶ ὀπισθοχωρεῖ. Ἀπαγορεύεται ἢ... κοπή δέντρων ἐδῶ πέρα, σ' αὐτὸ τὸ μέρος! Ἄν σὰς πιάσει ὁ σενιὸρ Περρέθ, θὰ πληρώσετε πρόστιμο μὲ περικεφαλαία!

Ἀλλὰ οἱ Ἰνδιάνοι δὲν τὸν ἀκοῦν.

Προχωροῦν ἀκόμα πιὸ γρήγορα ἐναντίον του καὶ ὑψώνουν τὰ τρομερὰ τσεκούρια τους πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

Ὁ Πάντσο θᾶπρέπε κανονικὰ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, ὅπως θὰ ἔκανε ἀσφαλῶς κάθε ἄλλος στὴ θέσι του.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔχει τόσο κουράγιο.

Κάνει τὸ ἴδιο πού κάνει τὶς περισσότερες φορές σὲ κάτι τέτοιες περιπτώσεις:

Λιποθυμαί!

Πέφτει στὸ παχὺ στρώμα τῶν φύλλων τοῦ δάσους, τέζα!

Μὲ τὴ λιποθυμία του ὅμως αὐτὴ τὴ φορά δὲν γλυτώνει καὶ τὸν κίνδυνο τοῦ θανάτου, ὅπως εἶχε γίνῃ τὴν ἄλλη φορά πού εἶδε τὸν Ἐλ Ρέυ μὲ τὸ μαχαίρι ὑψωμένο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Γιατὶ τώρα οἱ δυὸ Ἰνδιάνοι φτάνουν πολὺ ἀγριωποὶ ἀπὸ πάνω του καὶ κυττάζονται ἀναμεταξύ τους μ' ἕνα τέτοιο βλέμμα, πού, ἂν τὸ ἔβλεπε ὁ Πάντσο Γίγαντας, θὰ καταλάβαινε ἀμέσως τὴ σημασία του, παρ' ὅλη του τὴν κουταμάρα καὶ θά... ξαναλιποθυμοῦσε!

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο δὲν ἀλλάζει τίποτα μὲ τὸ πού δὲν τὸ βλέπει.

Κι' ἔτσι οἱ δυὸ Ἰνδιάνοι μὲ τὰ πρόσωπά τους τὰ βαμμένα μ' ἕνα σωρὸ χρωματιστὲς γραμμὲς καὶ βούλες πού τὰ κάνουν ἀποκρουστικὰ καὶ φρικιαστικὰ, φτάνουν ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ ὁ ἕνας τους ἀνασηκώνει τὸ τσεκούρι του μὲ μ' ἄ ἀργὴ καὶ ἐπίσημη κίνησι.

Δὲν τὸ κατεβάζει μὲ φόρα. Ἀργά - ἀργά πλησιάζει

τὸν ἀναίσθητο Πάντσο Γίγαντα τὸ τρομερὸ ὄπλο τοῦ θανάτου καὶ ἀγγίζει τὸν λαιμό του ἔτσι ὅπως εἶναι ξαπλωμένος.

Ἡ πρόθεσις τοῦ κακούργου εἶναι ὀλοφάνερη:

Παίρνει σημάδι γιὰ νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι τοῦ Πάντσο πέρα - πέρα, μὲ μιὰ τσεκουριά!

Ὁ σύντροφός του μὲ μάτια γουρλωμένα διάπλατα καὶ διψασμένα γιὰ αἷμα καὶ γιὰ θάνατο, ἀρχίζει νὰ χοροπηδάῃ ὀλόγυρα στὸν πρῶτο, μὲ ἄγρια οὐρλιαχτὰ καὶ κοφτὲς κραυγὲς ποὺ λὲς καὶ δὲν βγαίνουν ἀπὸ λαρύγγι ἀνθρώπου ἀλλὰ θηρίου τῆς ζούγκλας.

Ὁ δήμιος ἔχει σημαδέψει ἄρκετὰ καλά.

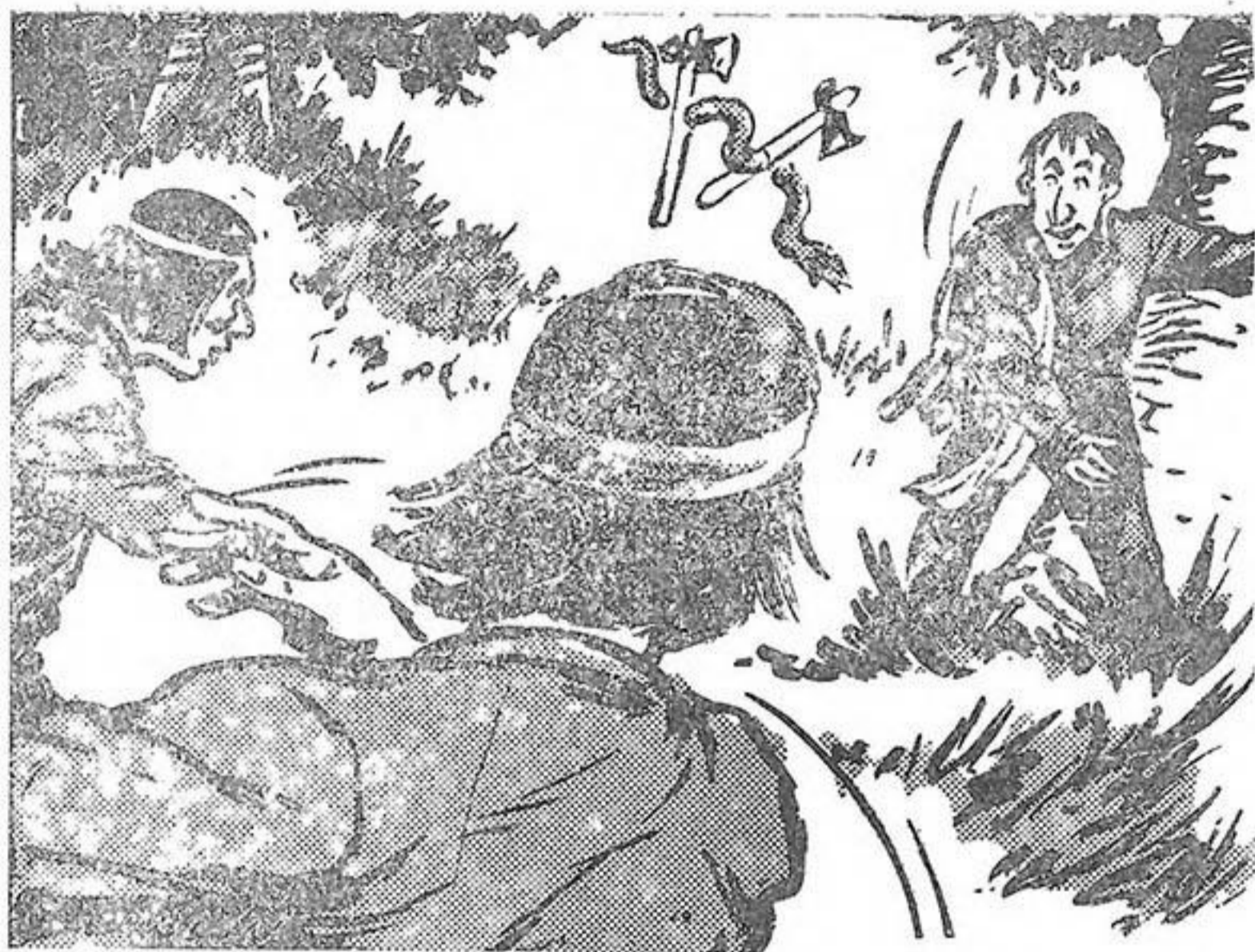
Σηκώνει πάλι ἀργά - ἀργά τὸ τσεκούρι ἀπάνω στὸν λιποθυμισμένο Πάντσο καὶ εἶναι ὀλοφάνερο πὼς αὐτὴ τὴ φορὰ ὅταν θὰ τὸ κατεβάσῃ μὲ δύναμι ὁ κακομοίρης ὁ βοηθός καὶ ἀρχιμηχανικός τοῦ Ζορρό, δὲν θὰ ὑπάρχει πιά σ' αὐτὸν τὸν κόσμο...

Τὸ κοφτερὸ ἀτσάλι τῆς λεπίδας στὴν τελευταία, ἀπότομη κίνησι τοῦ Ἰνδιάνου φοβιά, ἀστραποβολάει τρομαχτικὰ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου..

Καὶ τὸ «τόμαχοουκ» πέφτει σφυρίζοντας καὶ χτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὀρμή, ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποὺ ἔχει ση-

Τὸ ἀτσάλι ἀστραποβολάει τρομαχτικὰ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Τὰ «τόμαχοουκς» σχίζουν τὸν ἀέρα τὴν ἴδια στιγμή.

μαδέψει ὁ δήμιος...

Μόνο πού στὸ σημεῖο αὐτό, δὲν βρίσκεται πιά ὁ λαιμὸς τοῦ ἀνεκδιήγητου Πάντσο Γίγαντα!

Οὔτε μισὸ δευτερόλεπτο πρὶν ἢ κόψη τοῦ τσεκουριοῦ περάσει στὸ σημεῖο πού θὰ τοῦ χάριζε τὴ ζωὴ στὰ δύο, ὁ Πάντσο ἔχει πεταχτῆ ξαφνικὰ ἀπ' τὴ θέσι του σὰν ἐλατήριο, σκασμένος στὰ γέλια!

Ὅι Ἰνδιάνοι βγάζουν μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως καὶ ἐκεῖνος πού ἀπὸ μιὰ τρίχα δὲν ἔχει γίνει δήμιός του, κάνει μὲ τὴ σειρά του ἓνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω, ἀπὸ τὴ σαστισμάρα του.

Ὁ Πάντσο εὐγενικὸς πάντα

μουρμουρίζει χασκογελώντας ἀκόμα:

—Μὲ συγχωρῆτε πού σὰς τρόμαξα, παιδιά!... Ἦταν ὅμως ἓνα φίδι πάναθεμά το στὴν ἀμασχάλη μου καὶ μὲ γαργάλισε ὅπως κουνήθηκε! ...Χί, χί! Δὲν ἔχει καλαμπούρι;

Καὶ δείχνει μάλιστα συγχρόνως ἀνάμεσα στὰ χόρτα καὶ στὰ φύλλα, κάτι πού σαλεύει ἀκόμα.

—Νά, το! φωνάζει θριαμβευτικά. Νά, το!.. Πολὺ παιγνιδιάρικο φιδάκι!

Καὶ σκύβει ὁ καλὸς σου καὶ χωρὶς πολλὰ κουβέντες ἀρπάζει τὸ φίδι ἀπὸ τὸν λαι-

μό και τὸ τινάζει πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἰνδιάνων, γιὰ νὰ.. τὸ δοῦνε ποὺ εἶναι παιχνιδιάρικο!

Οὐρλιαχτὰ φρίκης καὶ τρόμου ἀντηχοῦν καθὼς τὸ φίδι βρίσκεται στὸν ἀέρα καὶ ταξιθεύει πρὸς τὸ μέρος τῶν δολοφόνων, γιὰτὶ αὐτοὶ γνωρίζουν πολὺ καλὰ πὼς τὸ ἔρπετό αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ δηλητηριώδη φίδια ποὺ ὑπάρχουν στὴν περιοχὴ καὶ πὼς ἀρκεῖ ἓνα δάγκωμά του γιὰ νὰ τοὺς στείλῃ στὸν ἄλλον κόσμο μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας!

Εἶναι ὅμως ταυτόχρονα καὶ πολὺ γρήγοροι καὶ ἱκανοὶ πολεμιστὲς, ὅπως ἄλλωστε ὅλοι οἱ Ἰνδιάνοι, ὅλων τῶν φυλῶν τοῦ Νέου Κόσμου.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή ἀντιμετωπίζουν τὸν φοβερὸ κίνδυνο.

Τὰ ἀτσαλένια χέρια τους κινιῶνται μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς.

Δυὸ «τόμαχοι» σκίζουν τὸν ἀέρα τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή...

Τὸ λεπτὸ φιδάκι ποὺ βρίσκεται στὸν ἀέρα, τὸ πετυχαίνουν τὰ «τόμαχοι» μὲ τὴν ἀστραφτερῆ τους κόψι καὶ τὸ χωρίζουν σὲ τρία κομμάτια ποὺ πέφτουν καὶ σπαρταροῦν κάτω στὰ φύλλα!...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας, ποὺ παρίσταται μάρτυς αὐτῆς τῆς ἐκπληκτικῆς ἐπιδεξιότητος τῶν Ἰνδιάνων στὸν χειρισμὸ τοῦ τσεκουριοῦ, γουρλώνει τὰ ματάκια του καταφοβισμένος καὶ ἀπὸ καθαρὴ ἀφηρημάδα,

ἀντὶ νὰ λιποθυμίσῃ, τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ χάνεται σ' ἓνα δευτερόλεπτο μέσα στὴν ὀργιώδη βλάστησι.

Οἱ δυὸ Ἰνδιάνοι δὲν ἀργοῦν καθόλου νὰ ἀρπάξουν τὰ τσεκούρια τους καὶ νὰ ριχτοῦν πίσω του.

Ὅσο ὅμως ἐκεῖνοι εἶναι ὀλόκληροι ἄντρες μέχρι ἐκεῖ πάνω, τόσο αὐτὸς εἶναι μικροσκοπικὸς καὶ μπορεῖ εὐκολώτατα νὰ περνᾷ ἀνάμεσα στὶς πυκνὲς λόχμες, ποὺ οἱ διώκτες του στὴν συνέχεια εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ στέκωνται καὶ νὰ τὶς κόβουν μὲ τὰ τσεκούρια τους γιὰ νὰ περάσουν.

Ἔτσι, δὲν περνᾷ πολλὴ ὥρα καὶ ὁ ἀπίθανος Πάντσο Γίγαντας βρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου.

Δηλαδή βρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου ἀπὸ τοὺς δύο ἐκείνους κοκκινόδερμους φονιάδες, ποὺ εἶχαν βαλθῆ νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι σὰν νὰ ἦταν ἀριστοκράτης τῆς Γαλλίας τὸν καιρὸ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ὅσο γιὰ ἄλλου εἶδους κινδύνους, ἡ ζούγκλα νᾶναι καλὰ καὶ ποτὲ δὲν θὰ λείψουνε γιὰ κανέναν ἀπὸ τοὺς ἥρωές μας!

Γιὰτὶ ὁ Πάντσο, ἔχει φτάσει μὲ τὸ ξέφρενο τρέξιμό του, ἀκριβῶς στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἰκοντάμα.

Ὁ Ζορρό
στὴν παγίδα

ΘΡΥΛΙΚΟΣ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς τῆς ζούγ-

κλας τρέχει πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἰκοντάμα, μετὰ ἀπὸ τὴν λιγόλεπτη πάλη του μὲ τοὺς δυὸ ἰνδιάνους ποὺ τοῦ ἐπετέθηκαν πάνω ἀπὸ κάποιο δέντρο γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ὡστόσο, ὅσο βάστηξε αὐτὴ ἢ πάλη, ἦταν ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ τοῦ ξεφύγη ὁ ἀρχικακούργος ὁ Ἀγριόγατος, τὸν ὁποῖον ἦταν ἔτοιμος νὰ τιμωρήσῃ μὲ τὸ μαχαίρι του, ὅπως τοῦ ἄξιζε.

Ὁ Ζορρό γιὰ τελευταία φορὰ τὸν εἶδε ὅταν ἔτρεχε πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς Ἰκοντάμα.

Πρὸς τὸ ἴδιο μέρος ἔτρεξε καὶ αὐτὸς τώρα.

Δὲν ὑπῆρχε ὅμως ψυχὴ πουθενὰ γύρω.

Δὲν ἀκουγόταν ἀπολύτως τίποτα.

Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ἐνδιαφερόταν περισσότερο νὰ βρῆ τὸν χαμένο καθηγητὴ Τζένκινς, ποὺ ὑπολόγιζε ὅτι θὰ βρισκόταν ἀσφαλῶς μέσα σὲ κάποιο ὑπόγειο, ποὺ θὰ συγκοινωνῆ μὲ τὴ στοά, στὴν ὁποία γιὰ πρώτη φορὰ τὸν χτύπησαν στὸ κεφάλι καὶ τὸν ἐπίασαν αἰχμάλωτο.

Φοβάται πῶς ὁ Ἀγριόγατος ξεφεύγοντάς του, θὰ τρέξῃ νὰ πάρῃ τὸν καθηγητὴ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ τὸν κρατᾶει φυλακισμένο, καὶ θὰ τὸ κἀνῃ αὐτό, γιὰτὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ εἶναι πολύτιμος γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν χρυσῶν ἀγαλμάτων τῶν ἀρχαίων θεῶν τῶν Ἰνκας.

Τρέχει λοιπὸν μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα ποὺ ἔχουν τὰ πό-

δια του πρὸς τὴν ἴδια στοὰ ποὺ πῆγε καὶ τὴν πρώτη φορὰ.

Τὸ ὅτι σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τὸν χτύπησαν καὶ τὸν αἰχμαλώτισαν, δὲν εἶναι λόγος ποὺ μπορεῖ νὰ κἀνῃ τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας νὰ διστάσῃ, ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴ.

Ἰπροκειμένου νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς, δὲν θὰ λογαριάσῃ ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ δώσῃ γι' αὐτὸ τὴ δική του.

Ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ξαναπέσῃ θύμα παγίδας.

Προσέχει πολὺ στὸν δρόμο ποὺ περνᾶει, ὅσο κι' ἂν τρέχῃ μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα.

Δὲν συναντᾶει ὅμως κανέναν κίνδυνο καὶ φτάνει σ' ἐκείνη τὴν κατασκότεινη ὑπόγειο στοά.

Ὁ Ζορρό ἔχει καὶ τὸ προτέρημα τῶν τρομερῶν ματιῶν του ποὺ βλέπουν στὸ σκοτάδι ὅπως καὶ τῆς νυχτερίδας.

Δὲν διστάζει λοιπὸν οὔτε καὶ τώρα.

Μιὰ καὶ δυὸ χάνεται στὴ στοά, κρατώντας σφιχτὰ στὸ χέρι τὸ μαστίγιό του καὶ προχωρεῖ στὸ βάθος τῆς.

Πάλι δὲν ἀκούει τὸν παραμικρὸ ἦχο.

Τέλος, φτάνει στὸ ἴδιο ἀκριβῶς σημεῖο ποὺ τὸν χτύπησαν καὶ τὸν αἰχμαλώτισαν.

Κυττάζοντας ὀλόγυρα καὶ ἀφοῦ σιγουρεύεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ψυχὴ καὶ δὲν παραμονεύει κανεὶς μέσα στὸ σκοτάδι, ξανασκύβει στὴν ἴδια

τρύπα απ' ὅπου εἶχε ἀκούσει ἐκεῖνον τὸν παράξενο θόρυβο ποὺ ἔμοιαζε μὲ ὀμιλίες.

Τώρα ὅμως δὲν ἀκούει τὸ παραμικρό.

—“Αν τὸν κρατοῦσαν ἐδῶ μέσα τὸν καθηγητή, μουρμουρίζει μέσ' απ' τὰ δόντια του, τότε αὐτὸ θὰ πῆ τὸν πῆραν..” Ἴσως ὅμως καὶ νὰ μὴν τὸν εἶχαν αἰχμάλωτο ἐδῶ... Ἴσως κάποιος απ' αὐτοὺς τοὺς ἴδιους νὰ εἶχε μιλήση γιὰ νὰ τὸν ἀκούσω καὶ νὰ σκύψω νὰ μὲ χτυπήσουν.

Στέκεται καὶ σκέπτεται.

Πάλι στηλώνει τ' αὐτιά του καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀκούση τὸν παραμικρὸ ὑποπτο ἦχο μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπή.

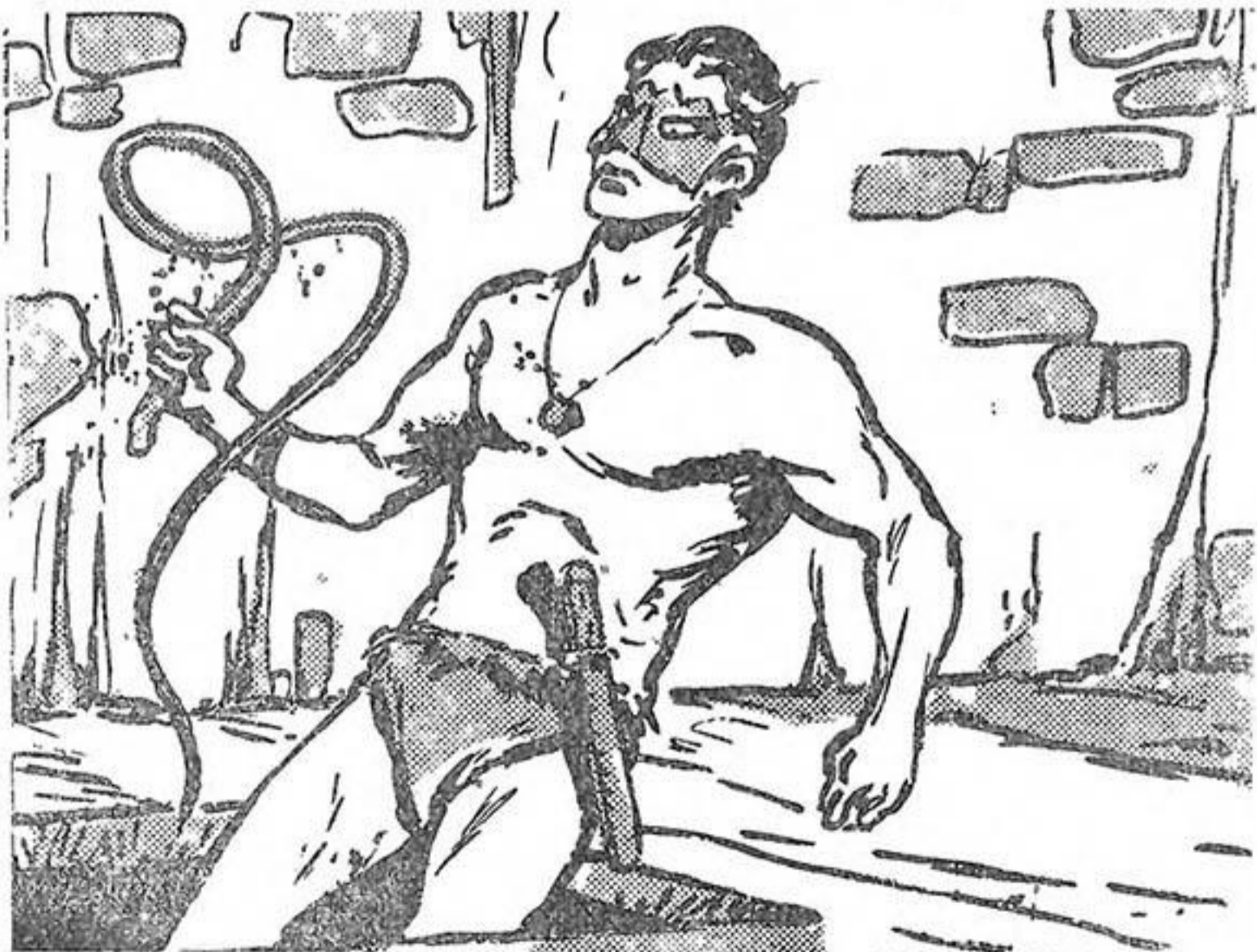
Χιλιάδες σκέψεις στριφογυρίζουν στὸ δαιμόνιο μυαλό του.

«“Αν ἐκεῖνες οἱ ὀμιλίες ποὺ ἄκουσα προηγουμένως», συλλογίζεται, «ἦταν κόλπο, τότε αὐτὸ μπορεῖ νὰ σημαίνει ὅτι ὁ καθηγητὴς Τζένκινς ἴσως βρίσκεται πολὺ μακριὰ ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος... Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι θὰ εἶναι δυσκολώτερο νὰ τὸν βρῶ..».

Ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του καὶ τὰ χεῖλια του σφίγγονται μὲ πείσμα.

—“Ὅπωςδήποτε, δὲν ἔχω νὰ κάνω τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ ψάξω! μουρμουρίζει.

Καὶ μὲ τὴν ἀπόφασι αὐτὴ

Νοιώθει τὸ ἔδαφος νὰ χάνεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

— Δον Γιάμπλο!...

ξεκινάει πάλι μέσα στο σκοτάδι.

Τὰ υπερφυσικά μάτια του τὸν βοηθοῦν ἀφάνταστα.

Ἐνας ἄλλος θάταν ἀδύνατον νὰ βαδίσει σ' αὐτὸ τὸ μέρος χωρὶς νὰ κρατᾷ φῶς στὰ χέρια του...

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας ὅμως βαδίζει ἄφοβα καὶ πατάει σίγουρα.

Ὁ ὑπόγειος διάδρομος τραβάει πολὺ σὲ μακρὸς.

Κάθε τόσο ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητῆς σταματᾷ καὶ στηνεὶ πάλι τ' αὐτιά του.

Ἦστερα, μὴν ἀκούγοντας καὶ πάλι τίποτα, συνεχίζει τὸν δρόμο του, προσπαθώντας μόνον νὰ κἀνῃ ἀθόρυβα τὰ

βήματά του.

Ἔτσι κι' ἄλλοιῶς τὰ ξυπόλητα πόδια του τὸν βοηθοῦν σ' αὐτὸ καὶ ὅπως δὲν ὑπάρχουν κάτω ξερὰ φύλλα παρὰ μόνον πέτρες καὶ χώματα, προχωρεῖ χωρὶς ν' ἀκούγεται καθόλου, λὲς καὶ εἶναι πραγματικὸ φάντασμα...

Ὁ ἴδιος δὲν θὰ μπορούσε νὰ πῆ πόσο μακρὸς ἔχει αὐτὴ ἢ φοβερὴ ὑπόγεια σήραγγα.

Δὲν θὰ μπορούσε νὰ πῆ οὔτε πόση ὥρα προχωρεῖ ἐκεῖ κάτω...

Εἶναι τόσο ἀπορροφημένος στοὺς κινδύνους ποὺ πιθανὸν νὰ τὸν παραφυλᾷ μέσα στὸ σκοτάδι, ποὺ δὲν τὸν ἀπασχολεῖ τίποτ' ἄλλο.

Καμμιὰ ἄλλη σκέψις δὲν περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Λές πὼς ὁ χρόνος ἔχει σταματήσει γι' αὐτὸν καὶ δὲν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον πιά.

Τώρα ἔχει πάψει νὰ πηγαίνει καὶ ὀλοΐσια αὐτὸς ὁ διάδρομος καὶ στρίβει πότε δεξιά καὶ πότε ἀριστερά.

Χωρὶς κανένα δισταγμὸ πάντοτε προχωρεῖ ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας.

Πάντοτε χωρὶς νὰ δημιουργῆ τὸν παραμικρὸ ἦχο στὸ πέρασμά του...

Συνεχῶς ἔτοιμος νὰ ἀντιδράσῃ ἀστραπιαία στὴν παραμικρὴ ὑποπτὴ κίνησι, στὴν πρώτη ὑποψία παγίδας ποὺ θὰ πέσῃ στὴν ἀντίληψί του.

Καὶ δὲν ξεχνάει κάθε τόσο νὰ στέκεται καὶ νὰ στηλώνῃ μέσα στὸ σκοτάδι τὰ ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητα αὐτιά του, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάτι θὰ μπορέσῃ νὰ ἀκούσῃ μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἀπόλυτη σιωπή.

Τίποτα ὅμως...

Πάντοτε τίποτα...

Ξαφνικά...

Ὁ θρυλικὸς Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας σταματᾷ.

Κάποιος ἦχος ἦρθε μιὰ στιγμή στ' αὐτιά του. Κάποιος παράξενος ἦχος σὰν κάτι νὰ ἔχη μετακινηθῆ στὰ σκοτεινά, ἐκεῖ κοντά του...

Μιὰ στιγμή μόνον...

Ὕστερα πάλι τίποτα...

Ὁ Ζορρὸ περιμένει μὰ περιμένει ἄδικα...

Βλέπει ὅτι μερικὰ μέτρα ἔμπρός του ὁ διάδρομος στρίβει καὶ πάλι...

Ἴσως ὁ παράξενος ἦχος ν'

ἀκούστηκε ἐκεῖ ἀπὸ πίσω...

Ἴσως ἂν προχωρήσῃ ὡς τὴ γωνία τοῦ διαδρόμου νὰ μάθῃ τί ἦταν αὐτὸ ποὺ τὸν προκάλεσε...

Κι' ἂν εἶναι παγίδα;

Δὲν ὑπάρχει ἐκδοχὴ ποὺ νὰ μὴν περάσῃ ἀπὸ τὸ δαιμόνιο μυαλό του.

Δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ μὴν τὸ σκεφθῆ...

Ὅμως δὲν ὑπάρχει καὶ τίποτα ἱκανὸ νὰ τὸν σταματήσῃ στὴν ἀπόφασί του!

Ἀκόμα κι' ἂν πρόκειται γιὰ παγίδα, θὰ βαδίσῃ μπροστά!. Μέσα στὸ στόμα τοῦ λύκου...

Σφίγγει τὸ φοβερό του μαστίγιο στὸ χέρι καὶ προχωρεῖ...

Φτάνει στὴ γωνία.

Μένει ἀκίνητος γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα προσπαθώντας νὰ καταλάβῃ ἀκόμα καὶ μὲ τὸ ἐνστικτό του ἂν ὑπάρχῃ κάτι ποὺ νὰ παραμονεύῃ ἐκεῖ ἀπὸ πίσω...

Ἡ αἴσθησίς του τὸν προειδοποιεῖ πὼς κάτι δὲν πάει καλά.

Περιμένει κι' ἄλλο μὰ δὲν γίνεται τίποτα....

Ἀνυπόμονα βγαίνει ἀπὸ τὴ γωνία του μὲ τὸ μαστίγιο ἔτοιμο...

Στηλώνει τὰ ἀστραφτερά του μάτια μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ ὑπογείου.

Τὰ ὑπερφυσικὰ μάτια του ποὺ μποροῦν νὰ βλέπουν ἐδῶ μέσα ποὺ τὰ ἀνθρώπινα μάτια εἶναι ἄχρηστα...

Καὶ πάρα λίγο νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως..

μιά κραυγή θριάμβου, σ' εκείνο που βλέπει.

Λίγα μέτρα πιό μπρός, στην άκρη του διαδρόμου, κάποιο σώμα είναι ξαπλωμένο στην ξερή γη.

Από πάνω του είναι σκυμμένα άλλα δυο κορμιά.

Ο Ζορρό της Ζούγκλας διακρίνει καθαρώτατα ένα μαχαίρι που κρατάει ο ένας απ' αυτούς τους δύο.

Η λεπίδα του μαχαιριού είναι ακουμπισμένη στον λαιμό του ανθρώπου που βρίσκεται ξαπλωμένος κάτω.

Η περίπτωση είναι φανερή...

"Αν ο άνθρωπος αυτός μιλήσει..."

"Αν κάνει κάποια κίνηση το κορμί του που ο θόρυβός του να είδοποιήσει τον Ζορρό, το μαχαίρι αυτό που κρατά ο ένας από τους δύο φρουρούς του, θα μπηχτεί στον λαιμό του και θα τον απαιλλάξει μια και καλή από τα έγκόσμια.

Ο Ζορρό χαμογελάει σατανικά κάτω από τη χρυσή μάσκα του...

Οι άνθρωποι αυτοί δεν μπορούν να υποπτευθούν καν ό,τι υπάρχει κάποιος που να μπορεί να βλέπει στο σκοτάδι όπως η νυχτερίδα.

Ασφαλώς εκείνον δεν θα τον βλέπουν τούτη τη στιγμή.

Πρέπει λοιπόν να εκμεταλλευθῆ γρήγορα το γεγονός, πώς είναι άθεατος και πώς δεν έχει προκαλέσει ως αυτή τη στιγμή κανέναν θόρυβο που να μπορούσε να τον προδώσει.

Σηκώνει το μαστίγιο σιγά - σιγά και προχωρεί κι' άλλο...

Το σκοτάδι δεν πρόκειται να τον κάνει ν' άστοχήσει..

Το τρομερό του μαστίγιο με το πρώτο χτύπημα θ' άρπάξει από το χέρι του φονιά το μαχαίρι με το οποίο άπειλῆται ἡ ζωή του καθηγητού Τζένκινς—γιατί ο Ζορρό ούτε στιγμή δεν άμφιβάλλει για το ποιός θα είναι αίχμάλωτος...

Άλλά τα πράγματα δεν συμβαίνουν ακριβώς έτσι...

Όπως ο μασκοφόρος Έκδικητής περπατάει άθόρυβα στο σκοτάδι, νοιώθει ξαφνικά το έδαφος να χάνεται κάτω από τα πόδια του...

Κάνει μια άπεγνωσμένη κίνηση να άποφύγει το πέσιμο.. Να συγκρατηθῆ από κάπου..

Είναι όμως άργά...

Δεν γίνεται τίποτα, γιατί βρίσκεται πια στο κενό..

Νοιώθει το κορμί του να πέφτει βαρύν προς τα κάτω σε μια άβυσσο...

Η κρυάδα του θανάτου τυλίγει μέσα σε μια στιγμή την άτρόμητη καρδιά του.

Πόσο κρατάει αυτό το πέσιμο, ο ίδιος τουλάχιστον δεν μπορεί να το πῆ...

Κάθε χιλιοστό του δευτερολέπτου, είναι ένας όλόκληρος χρόνος...

Ξαφνικά νοιώθει ένα φοβερό πόνο σ' όλόκληρο το κορμί του...

Κάπου έχει χτυπήσει...

Μονομιῶς βυθίζεται σ' ένα άπέραντο, μαύρο ώκεανό, που

τὸν καταπίνει στὴν ἀχόρταγη ἀγκαλιά του....

Τὸ λάθος
τῆς Νάγια

Η ΠΑΝΕΜΟΡΦΗ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, συνέρχεται σιγὰ - σιγὰ καὶ βρίσκει ἀκόμα στὴν στιβαρὴ ἀγκαλιά τοῦ Ἐλ Ρέϋ, τοῦ βασιλιᾶ τῆς ζούγκλας.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὅπως τὰ μάτια τῆς ἀνοίγουν καὶ τὸν κυττάζει νὰ εἶναι σκυμμένος ἀπὸ πάνω τῆς, μουρμουρίζει κατόπληκτη, μὲ μιὰ κίνησι φοβερῆς ἀμηχανίας:

— Δὸν Πάμπλο!...

Ὁ Ἐλ Ρέϋ σουφρώνει τὰ φρύδια του καὶ τὴν παρατηρεῖ μὲ τὴν ἴδια ἂν ὄχι περισσότερη ἀπορία.

— Δὸν Πάμπλο!, μουρμουρίζει ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ποτὲ δὲν ξανάκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα!

Ἡ Νάγια ὅμως δὲν μοιάζει νὰ τὸν ἀκούη.

Τὸ ρωτᾷ μ' ἓνα ἀλλόκοτο ὕφος, σὰν νὰ μὴν ἔχη ξυπνήσῃ ἀκόμα ἀπὸ τὴν νάρκη τῆς:

— Γιατί δὲν φοράτε τὴ μάσκα σας; Γιατί μοῦ φανερώσατε τὸ πρόσωπό σας, Δὸν Ντελόρο;

Ὁ βασιλιᾶς τῆς ζούγκλας κυττάζει ἀνήσυχος ὀλόγυρα.

Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί

Τὸν βλέπει νὰ σωριάζεται καὶ νὰ σπαρταράη...

— Σεισμός, μανούλα μου! 'Εδῶ κοιτρακύλησε τὸ Σύμπαν!

ποτα ἀπὸ τὸ παράξενο φέρσι
μο καὶ τὰ πιὸ παράξενα λό-
για αὐτῆς τῆς πανέμορφης
νέας.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Δὸν Ντε-
λόρο; μουγγρίζει στὸ τέλος.
Δὲν ξανάκουσα ὄνομά του!..
Εἶμαι ὁ 'Ελ Ρέϋ... Εἶμαι βα-
σιλιάς τῆς ζούγκλας! Πρά-
σινο βασίλειο δικό μου!

'Η Νάγια ψελλίζει ἄθελα
χωρὶς νὰ μπορῆ νὰ πιστέψη
στ' αὐτιά της:

— 'Ο 'Ελ Ρέϋ!...

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο:

— "Οχι!... δὲν εἶναι δυνα-
τόν!

Ξέρει πολὺ καλά τὴν ὕπαρ-
ξι τοῦ βασιλᾶ τῆς ζούγκλας
ἢ κοπέλλα,

"Εχει ἀκούσει πολλές φο-
ρὲς νὰ γίνεται λόγος γι' αὐ-
τόν...

Ξέρει πὼς αὐτὸς ὁ 'Ελ Ρέϋ
ἐλευθέρωσε τὸν Ζορρό ἀπ' τὰ
χέρια τοῦ πατέρα της, τοῦ ἀ-
στυνόμου Περέθ... 'Αλλὰ δὲν
εἶναι δυνατόν ὁ Δὸν Πάμπλο
Ντελόρο νὰ εἶναι συγχρόνως
καὶ ὁ 'Ελ Ρέϋ.

'Ο 'Ελ Ρέϋ βρίσκεται συ-
νεχῶς στὴ ζούγκλα, ἐνῶ ὁ
Δὸν Πάμπλο ἐλάχιστες φορές
λείπει ἀπὸ τὸ ἀγρόκτημά του
καὶ εἶναι ἐξ ἄλλου τόσο κου-
ραστικὸς καὶ ἀνόρεκτος...

Μὰ εἶναι πάλι δυνατόν νὰ
μοιάζη τόσο πολὺ τοῦ πάμ-
πλουτου κτηματία ἂν δὲν εἶ-
ναι αὐτὸς ὁ ἴδιος;

Ἡ Νάγια πάει νὰ τρελλαθῆ.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ἐλ Ρέϋ σκύβει κοντὰ τῆς γεμάτος τρυφερότητα καὶ τῆς λέει:

—Ἐλ Ρέϋ ἀρέσεις πολὺ λευκὸ κορίτσι μὲ τὸ βέλο.... Νάγια μείνει γιὰ πάντα μὲ Ἐλ Ρέϋ... Βασίλειο Ἐλ Ρέϋ δικό τῆς βασίλειο!..

Ἡ κοπέλλα τρομάζει.

Τὰ μάτια τῆς γυρίζουν ὀλόγυρα σὰν νὰ ζητοῦν βοήθεια, ἀλλὰ καταλαβαίνει σ' ἓνα δευτερόλεπτο πὼς καμμιά βοήθεια δὲν μπορεῖ νὰ περιμένῃ ἀπὸ πουθενά, ὅσο βρίσκεται στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ χαλύβδινου γίγαντα.

—Τρελλάθηκες, Ἐλ Ρέϋ, φωνάζει μὲ φρίκη. "Αφησέ με! Πρέπει νὰ φύγω!... Πρέπει νὰ κάνω γρήγορα!....

Ὁ γίγαντας κουνάει τὸ κεφάλι του πέρα δῶθε καὶ τὰ μάτια του γυαλίζουν ἄγρια.

—Δὲν φύγῃς!, μουγγρίζει κοφτὰ. Μείνεις μὲ Ἐλ Ρέϋ!

—Μὰ πρέπει νὰ φύγω!, βογγάει πάλι αὐτή. Πρέπει νὰ κάνω γρήγορα! "Αφησέ με! Σὲ παρακαλῶ! Πρέπει νὰ τρέξω.. Πρέπει νὰ τρέξω νὰ τὸν βοηθήσω!...

Ρωτᾶει μονολεκτικὰ!

—Ποιόν;

—Τὸν Ζορρό! ἀποκρίνεται θαρραλέα καὶ μὲ μοναδικὴ εὐλικρίνεια ἡ Νάγια μὲ τὸ βέλο. Πρέπει νὰ τὸν βοηθήσω γιατί θέλουν νὰ τὸν σκοτώσουν οἱ Ἰνδιάνοι καὶ τὸν κυνηγᾶει κι' ὁ ἀστυνόμος Περέθ!

—Νάγια καλὰ πληροφορημένη!, λέει ὁ γίγαντας μὲ

θαυμασμὸ καὶ μὲ ζήλεια. Περέθ πιάσει Ζορρό, κρεμάση! Ἐλ Ρέϋ βασιλιάς ζούγλας!

Ἡ νέα καταλαβαίνει πὼς μὲ τὰ λόγια δὲν πρόκειται νὰ κάνῃ τίποτα.

Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ βάλῃ τὰ μεγάλα μέσα, μ' ὅλο πὺξέρι πὼς αὐτὸς ὁ Ἐλ Ρέϋ δὲν εἶναι καθόλου εὐκολὸς ἀντίπαλος.

Προσπαθεῖ νὰ τοῦ ξεφύγῃ μὲ τὸν αἰφνιδιασμὸ καὶ ξαφνικὰ τινάζεται μέσα ἀπὸ τὰ στιβαρά του χέρια.

Δὲν εἶναι ὅμως καθόλου εὐκολο.

Ὁ γίγαντας κλείνει τὰ χέρια του κι' ἡ Νάγια βρίσκεται αἰχμαλωτισμένη σ' αὐτά.

Μοιάζει σὰν ἓνα ἀδύναμο πουλάκι μέσα στὰ χαλύβδινα μπράτσα του.

"Ὅσο κι' ἂν τινάζεται κι' ἂν ἀφρίζῃ δὲν καταφέρνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Ὁ Ἐλ Ρέϋ γελάει ἄγρια μὲ τὶς προσπάθειές τῆς καὶ καταφέρνει νὰ τὴν κρατᾷ αἰχμάλωτὴ του, χωρὶς νὰ καταβάλλῃ καμμιά προσπάθεια.

—"Αφησέ με!, οὐρλιάζει ἡ Νάγια ἀπελπισμένη καὶ σιγά - σιγά, χωρὶς ἢ ἴδια νὰ τὸ καταλαβαίνει ἢ ἀντίστασις τῆς ἀρχίζει νὰ λιγοστεύῃ, βλέποντας πὼς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ ἀτσάλενια χέρια ποὺ τὴν κρατᾶνε.

—"Αφησέ με, Ἐλ Ρέϋ!... Δὲν θέλω νὰ μείνω μαζί σου!

—Ἐλ Ρέϋ θέλει! ἀποκρίνεται ξεροκέφαλα ὁ γίγαντας. Ζούγκλα, βασίλειο δικό μου! Ἐλ Ρέϋ ὅ,τι θέλει γίνεται σὲ

ζούγκλα! Μείνεις μαζί μου!
'Εσύ, Νάγια, γυναίκα 'Ελ Ρέϋ!...

—"Αφησέ με!, ξεφωνίζει κατατρομαγμένη ή νέα και σπαράζει άλλη μιὰ φορά με δύναμι προσπαθώντας να του ξεφύγη αλλά του κάκου.

'Ο γίγαντας γελάει.

Τò ένα του χέρι ύψώνεται πρὸς τὸ πρόσωπο τῆς κοπέλλας, πὸ τὸ σκεπάζει τὸ πυκνὸ βέλο.

—Νάγια γίνεις γυναίκα μου!, ξαναλέει με βεβαιότητα. 'Ελ Ρέϋ πρέπει να ξέρη πρόσωπο γυναίκας του!

'Η νέα βγάζει μιὰ καινούρ για κραυγὴ ἀπελπισίας.

—Μή!.. "Αν πειράξης τὸ βέλο να ξέρης πὸς θα σε σκοτώσω, 'Ελ Ρέϋ!

Τὰ μάτια του γίγαντα ἀστράφτουν ἀπὸ θυμό.

—Νάγια μικρὸ θηρίο, μου γρίζει σκληρά. Νάγια, μικρὸ ὠραῖο θηρίο! 'Ελ Ρέϋ ἐξημερώσει Νάγια! Νάγια ὑπακούει 'Ελ Ρέϋ, βασιλιὰ τῆς ζούγκλας!

Καὶ τὸ ἀτσαλένιο χέρι του αὐτὴ τὴν φορά ἀποφασιστικὰ ἀρπάζει τὸ βέλο τῆς νέας γιὰ να τῆς ξεσκεπάσει τὸ πρόσωπο...

Μὰ δὲν προλαβαίνει.

Κάτι τρομερὸ καὶ παράξενο μαζί συμβαίνει τὴν ἴδια στιγμή.

'Ο 'Ελ Ρέϋ νοιώθει σὰν τὸ ἔδαφος πὸ πατάει να ὑποχωρῆ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του μέσα σὲ μιὰ στιγμή.

Αἰσθάνεται σὰν να βρίσκει-ται σὲ μιὰ ἄβυσσο καὶ να

πέφτει μέσα σ' αὐτὴν με τρομερὴ ταχύτητα.

Τινάζει τὰ χέρια του λαφιασμένος, προσπαθώντας να συγκρατηθῆ...

Φυσικὰ ἡ Νάγια βρίσκει τὴν εὐκαιρία να πηδήξει μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

Τὸν βλέπει να σωριάζεται στα χορτάρια καὶ να σπαρταράη πάνω σ' αὐτὰ μ' ἓναν περιέργο τρόπο...

Μ' ὄλον τὸν τρόμο τῆς δὲν φεύγει τρέχοντας ἀπὸ κοντά του, τόσο παράξενο εἶναι τὸ θέαμα πὸ ἀντικρύζει...

'Ο 'Ελ Ρέϋ ἐξακολουθεῖ να ἔχη τὴν αἴσθησι πὸς πέφτει μέσα σὲ μιὰ ἄβυσσο, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα εἶναι ξαπλωμένος ἐπάνω στα χορτάρια τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Μπούλα...

"Οσο γιὰ τὴν Νάγια πὸ τὸν παρακολουθεῖ ἀκόμα με γουρλωμένα μάτια, θα ἐνοιωθε τρομερώτερη ἔκπληξι γιὰ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ σκηνή, ἂν ἤξερε πὸς αὐτὴ τὴν ἴδια στιγμή, λίγες ἑκατοντάδες μέτρα πὸ μακριὰ, στα ἐρείπια τῆς ἀρχαίας 'Ἰκοντάμα, ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας ἔχει πέσει σὲ μιὰ καταπακτὴ καὶ βυθίζεται σὲ μιὰ μαύρη ἄβυσσο πὸ δὲν ξέρει τὸ τέρμα τῆς...

Κι' ἔξαφνα, ὁ Ζορρὸ φτάνει στὸν πυθμένα τῆς ἀβύσσου καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του μέσα σ' ἓνα φοβερὸ πόνου πὸ ἀγκαλιάζει ὀλόκληρο τὸ χαλύβδινο κορμί του.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ 'Ελ Ρέϋ ὁ λευκὸς βασιλιὰς τῆς ζούγκλας βγάζει μιὰ κραυγὴ πό-

...Πέφτει στην άγκυαλιά του Ζορρό τής Ζούγκλας!...

νου και τὰ μάτια του βασιλεύουν!

Μένει ακίνητος στα χορτάρια τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Μπούλα....

Φυσικὰ ἡ Νάγια δὲν ξέρει τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔχουν συμβῆ...

Τίποτ' ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλό της, παρὰ μόνο πὼς κάποιος φίδι δηλητηριώδες ἴσως θά'χη δαγκώσῃ τὸν λευκὸ γίγαντα καὶ τὸν σκότωσε μέσα σὲ λίγες στιγμές....

Ἡ καρδιά της γεμίζει συμπόνοια.

Ξεχνάει τὸ θυμὸ ποὺ εἶχε προηγουμένως ἐναντίον του καὶ τρέχει καὶ σκύβει κοντὰ του γιὰ νὰ δῆ ἂν μπορῆ ἀκόμα νὰ κάνη τίποτα γι' αὐτόν.

Ψάχνει παντοῦ τὸ σῶμα του ἀλλὰ δὲν βλέπει πουθενὰ νὰ ὑπάρχη ἡ παραμικρὴ ἀμυχή...

Κατάπληκτη σιγουρεύεται στὸ τέλος ὅτι κανένα φίδι δὲν τὸν ἔχει δαγκώσει..

Μὰ τότε;

Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ ἔχη ἐπιδράση τόσο τρομερὰ πάνω σ' αὐτὸν τὸν ἀκατάβλητο ἄνθρωπο;

Τὸ μυαλό της δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ καμμιά ἄλλη αἰτία.

Μάλιστα σὲ μιὰ στιγμή ὁ γίγαντας τῶν δασῶν ἀρχίζει νὰ σαλεύῃ.

Τὰ μάτια του ἀνοιγοκλείνουν ἐνῶ κάνει πονεμένους μορφασμούς, σὰν νὰ πονᾷ σ' ὅλο του τὸ κορμί.

Ἡ Νάγια μὲ τὸ βέλο βγά-

ζει μιὰ μικρή κραυγή τρόμου.

Θυμάται πώς μόλις ό 'Ελ Ρέϋ συνέλθη έντελώς, θά τήν άρπάξη πάλι στα σιδερένια χέρια του.

Γυρίζει προς τή ζούγκλα κι' αρχίζει νά τρέχη μ' όλη τήν δύναμι τών ποδιών της...

Στήν όχθη του ποταμού ό γιγαντόσωμος 'Ελ Ρέϋ ξαναβρίσκει σιγά-σιγά τις αίσθήσεις του...

Χωρίς έλπίδα

Ο ΖΟΡΡΟ τής ζούγκλας λίγο - λίγο αρχίζει νά συνέρχεται.. Καθώς όμως τά μάτια του άνοίγουν, δέν βλέπει όλόγυρά του τίποτα, έκτός από τó μαύρο χάος που τόν τυλίγει...

Μέσα σέ μιὰ στιγμή τά ξαναθυμάται όλα και κάνει μιὰ άπότομη κίνηση για νά πεταχτή όρθιος.

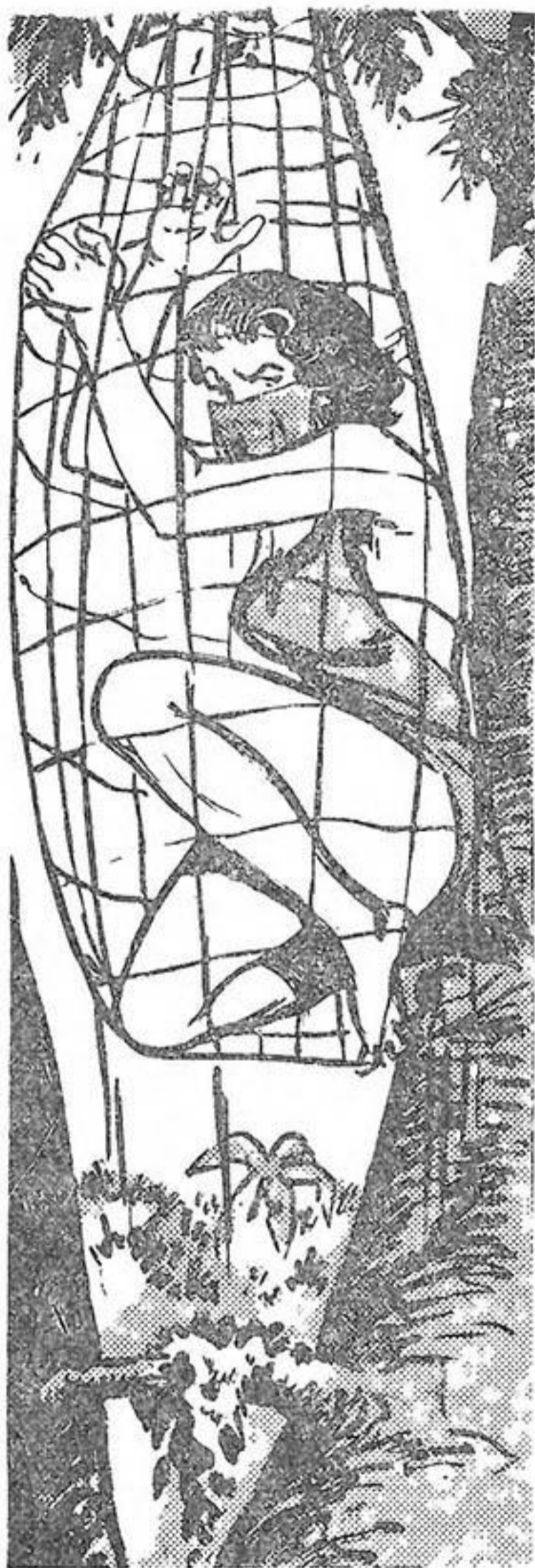
Δυνατοί πόνοι τόν σφάζουν αύτην τή στιγμή και ό μασκοφόρος 'Εκδικητής δέν μπορεί νά άποφύγη ένα δυνατό βογγητό που ξεσχίζει τά στήθια του.

Τό κορμί του τόν πονάει όλόκληρο.

"Έχει τήν αίσθησι πώς δέν έχει μείνει ούτ' ένα κόκκαλο γερό μέσα σ' αυτό...

Νοιώθει νά βγαίνει ή ψυχή του μέσα σέ φοβερά βασανιστήρια κολάσεως.

Όστόσο τελικά ό άνθρωπος αύτός με τήν άκατάβλητη καρδιά, καταφέρνει νά νικήση τούς πόνους του και νά σηκωθή όρθιος...

'Η Νάγια με τó Βέλο βρίσκεται κρεμασμένη στόν άέρα!

Πόση ώρα έχει περάσει από τότε που έπεσε εδώ κάτω;

Μήπως κι' αν έχουν περάσει ώρες πολλές κι' αν ακόμα ο ήλιος βρίσκεται ψηλά στο στερέωμα και στέλνει κατακόρυφες τες ακτίνες του στην παρθένα ζούγκλα του Αμαζονίου, αυτός μπορεί να το καταλάβει;

Καμμιά αχτίδα φωτός δεν θα φτάσει ποτέ εδώ κάτω στα σπλάχνα της γης που βρίσκεται...

Ούτε τη μέρα ούτε τη νύχτα...

Υπάρχει όμως καμμιά έξοδος για να βγεί απ' αυτόν τον φρικτό τάφο;

Η καρδιά του σφίγγεται σ' αυτήν την έρώτησι κι' αισθάνεται κάτι άόρατα παγωμένα δάχτυλα ν' αγγίζουν τον λαιμό του..

Προχωρεί προσεκτικά κυττάζοντας όλόγυρα — με τα υπερφυσικά μάτια του που του επιτρέπουν να βλέπει και σ' αυτή τη σκοτεινιά — για να μην ξαναπέσει σε καμμιά καινούργια παγίδα, σαν αυτή που δεν πρόσεξε προηγουμένως...

Πριν πατήσει το πόδι του, το χτυπάει πρώτα κάτω, για να καταλάβει από τον ήχο του αν η γη είναι συμπαγής ή το μέρος είναι κούφιο πίσω από την επιφάνειά της...

Φαίνεται όμως πολύ δύσκολο να υπάρχει καμμιά καταπακτή εδώ κάτω...

Όλο το έδαφος είναι στρωμένο με γλιστερές πέτρες

που ανάμεσά τους αναβλύζει νερό...

Η ύγρασία είναι φοβερή και περονιάζει τα κόκκαλα.

Ο Ζορρό της Ζούγκλας ύστερα από μια πρόχειρη έρευνα, καταλαβαίνει πως είναι θαμμένος ζωντανός!

Καμμιά έξοδος δεν υπάρχει από πουθενά!

Είναι πεσμένος μέσα σ' ένα φοβερό λάκκο που έχει σκαφτή μέσα στο πετρώδες έδαφος μόνο και μόνο για παγίδα.

Βρίσκεται όμως τουλάχιστον έξη μέτρα πάνω από το κεφάλι του ή όροφή του λάκκου και η καταπακτή είναι και πάλι κλεισμένη, όπως πριν πατήσει πάνω σ' αυτήν..

Το μοναδικό όπλο που του έχει απομείνει μαζί με το άχρηιαστο εδώ μέσα μαστίγιό του, το άτσαλένιο του μαχαίρι, ούτε αυτό μπορεί να του δώσει καμμιά βοήθεια.

Ο Ζορρό καταλαβαίνει πως είναι χαμένος.

Όταν το παίρνει απόφασι, κάθεται στο υγρό έδαφος κι' άκουμπάει την πονεμένη πλάτη στον κατακόρυφο τοίχο του λάκκου.

«Άς περιμένουμε...», συλλογίζεται. «Εύτυχώς θα έρθει ή άσφυξία πολύ πιο πριν από την πείνα και έτσι το μαρτύριο δεν θα είναι πολύ μεγάλο!...».

Ο κακούργος
έν δράσει

ΜΟΛΙΣ ο Ζορρό της Ζούγκλας έχει γκρεμιστή μέσα

σ' εκείνη τὴν καταπακτὴ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ κρατοῦσε τὸ μαχαίρι στὸν λαιμὸ τοῦ θύματος του ποὺ εἶναι ξαπλωμένο στὸ δάπεδο τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου, πετιέται ὄρθιος μὲ μιὰ ἄγρια φωνὴ χαρᾶς καὶ θριάμβου.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ Ἄγριόγατος, ὁ φοβερὸς κακοῦργος τῆς ζούγκλας τοῦ Ἀμαζονίου, ποὺ καμμιά ἀστύνομια δὲν ἔχει καταφέρει ποτὲ νὰ τὸν συλλάβῃ.

—“Α!, οὐρλιάζει σὰν ἄγριο θηρίο. Πολὺ σπουδαία φάκα, ἔ καθηγητὰ Τζένκινς; Καλὰ λέγαν πῶς ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας μπορεῖ νὰ βλέπῃ καὶ μέσα στὸ σκοτάδι!.. Ὅσα περισσότερα λοιπὸν γνωρίζεις γιὰ τὸν ἐχθρό σου, τόσο πιὸ χρήσιμα σοῦ εἶναι!.. Πιάστηκε σὰν τὸ ἔξυπνο πουλί, ἀπὸ τὴ μύτη!... Σὲ λίγες ὧρες θάχῃ σκάση μέσα στὸν λάκκο του καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ βρῇ οὔτε τὰ κόκκαλά του! Καὶ θεὸς νὰ σοῦ πῶ κάτι; Πολλοὶ ἔχουν τὴν περιέργεια νὰ μάθουν ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ περιβόητος Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας! Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιά τέτοια περιέργεια!... Μοῦ φτάνει νὰ ξέρω πῶς ὁ τυχοδιώκτης αὐτός, δὲν ὑπάρχει πιά στὴ ζωὴ, γιὰ νὰ ἀνακατεῦεται στὶς ἐπιχειρήσεις τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ποὺ δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν!

Ὁ Ἄγριόγατος θριαμβολογεῖ γιὰ τὴν ἐπιτυχία του.

Ὁ καθηγητὴς Τζένκινς, τὸ θῦμα του, ἀκούει χωρὶς νὰ λέῃ λέξι, ὅσο κι' ἂν ἡ ἀγανά-

κτησι βράζει μέσα στὴν ψυχὴ του.

Στὸ τέλος ψιθυρίζει μέσα ἀπ' τὰ δόντια του:

—Εἶσαι ἓνας κακοῦργος! Ἐνας ἀπαίσσιος κακοῦργος ποὺ δὲν ἔχει οὔτε ἱερὸ οὔτε ὄσιο.

—Ψέματα!, ξεφωνίζει σαρκαστικὰ ὁ Ἄγριόγατος. Ἐχω ἱερὸ τὸ χρυσάφι καὶ πιστεύω στὸν Θεὸ τῆς Βίας!... Αὐτὰ τὰ δυὸ μαζὶ μποροῦν νὰ ἐξασφαλίσουν στὸν ἄνθρωπο τὴν εὐτυχία! Εἶναι τὰ μόνα ποὺ μποροῦν νὰ μᾶς κάνουν εὐτυχισμένους!

—Εἶσαι μιὰ διεφθαρμένη ψυχὴ!

—Εἶσαι ἓνας ἠλίθιος μὲ περικεφαλαία!, γρυλλίζει θυμωμένος ὁ κακοῦργος. Κρίμα στὴ μόρφωσί σου, ἀλλὰ — βλέπεις — οἱ περισσότεροι πολὺ μορφωμένοι ἄνθρωποι ἔχουν σαλεμένο ἀπὸ τὶς πολλές γνώσεις τὸ μυαλό! Φωνάζεις καὶ μὲ κατηγορεῖς ποὺ κυνηγάω τὸ χρυσάφι! Μήπως κι' ἐσένα ἢ κίτρινη λάμψις του δὲν σ' ἔφερε σ' αὐτὴ τὴ ζούγκλα; Μήπως κι' ἐσύ δὲν ἤρθες στὸν Ἀμαζόνιο κυνηγώντας τὰ χρυσὰ ἀγάλματα τῶν Θεῶν τῶν Ἰνκας;

—Ἐμένα δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ χρυσάφι, λέει ἤσυχα. Μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἱστορία ἐνὸς ἀρχαίου πολιτισμοῦ... Τὰ ἀγάλματα αὐτὰ δὲν εἶναι πολύτιμα ἐπειδὴ εἶναι ἀπὸ χρυσό.. Εἶναι πολύτιμα γιὰτὶ τὰ ἔχουν φτιάξει ἄνθρωποι πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια!

—Εἶναι ὅμως καὶ ἀπὸ χρυ-

σό! γαυγίζει θριαμβευτικὰ ὁ Ἄγριόγατος καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ ἀπληστία, σὰν νὰ βλέπη κιόλας μπροστά του τὰ χρυσὰ ἀγάλματα τῶν Ἰνκας...

—Δὲν θὰ σ' ἀφίσω νὰ τ' ἀγγίξης!... Δὲν θὰ σοῦ δείξω ποτέ τὸν δρόμο νὰ τὰ βρῆς! Ὅ,τι κι' ἂν μοῦ κάνης!...

Ἡ φωνή του εἶναι πολὺ ἤρεμη, ἀλλὰ καὶ γεμάτη ψυχρὴ βεβαιότητα.

Ὁ Ἄγριόγατος καταλαβαίνει τὴν ἀκλόνητη ἀπόφασί του ἐπιστήμονα καὶ σφίγγει τὶς γροθιές του μὲ μανία.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε! μου γρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πὼς θὰ μοῦ πῆς ὅπωςδήποτε ποὺ βρίσκονται τὰ χρυσὰ ἀγάλματα κι' ἀφοῦ δὲν δέχεσαι, μὲ τὸ καλό, μερίδιο γιὰ τὴν ἀνακάλυψί τους, δὲν θὰ πάρης τίποτα ὅταν τὰ βροῦμε!

Ὁ Τζένκινς δὲν τοῦ δίνει σημασία.

Κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἔχει κλείσει ἢ καταπακτὴ πάνω ἀπὸ τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

Δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ πὼς ἕνας ἄνθρωπος βρίσκεται ἐκεῖ μέσα καὶ πρόκειται νὰ πεθάνῃ ζωντανός...

—Σὲ συμβουλεύω νὰ ἐλευθερώσῃς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔρριξες μέσα στὴν καταπακτὴ, γιατί, ἂν δὲν τὸ κάνης μόλις ἐλευθερωθῶ, θὰ σὲ καταδώσω στὴν ἀστυνομία γιὰ τὸ φρικτὸ κακούργημά σου!

Τὰ μάτια τοῦ Ἄγριόγατου γυαλίζουν ἀπαίσια.

—Τότε αὐτὸ σημαίνει πὼς δὲν θὰ ἐλευθερωθῆς ποτέ σου Τζένκινς!...

Καί, ἐνῶ μιὰ ἀνατριχίλα διατρέχει ἄθελα τὸ κορμὶ τοῦ γενναίου ἐπιστήμονα, μιὰ διαφορετικὴ λάμψις φωτίζει πρὸς στιγμὴν τὰ γεμάτα κακία καὶ ἀπληστία μάτια τοῦ δολοφόνου.

Γυρίζει καὶ λέει στὸν Τζένκινς μὲ ξαφνικὴ ἔμπνευσι:

—Ἐκτὸς ἂν κάνουμε μιὰ διαφορετικὴ συμφωνία, καθηγητά!

Τὸ ὕφος του εἶναι τρομερὰ παράξενο.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ αἰχμάλωτός του στηλώνει τὰ μάτια πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ ὑποθέτει πὼς θὰ βρίσκεται τὸ πρόσωπο τοῦ συνομιλητοῦ του, μὲς τὸ σκοτάδι.

Λέει:

—Τί εἶδους συμφωνία;

—Θὰ ἐλευθερώσω τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας καὶ θὰ σοῦ χαρίσω κι' ἐσένα τὴν ζωὴ, ἂν μοῦ πῆς πὼς θὰ βρῶ τὰ χρυσὰ ἀγάλματα!

—Ἄδικα ἐλπίζεις Ἄγριόγατε!

Μανία ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου.

Ἐνας τέτοιος ἄγριος θυμὸς ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ κατάφερνε νὰ φοβίσῃ τὸν καθηγητὴ ἂν μπορούσε νὰ τὸν διακρίνῃ.

—Λοιπὸν εἶναι ἡ τελευταία σου λέξι; γρυλλίζει.

—Ἀκριβῶς.

—Μὲ τὴν ἐπιμονή σου παίρνεις στὸν λαιμό σου καὶ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ οἱ Ἰνδιὰ-

νοι τῆς περιοχῆς τὸν ὀνομάζουν ὑπερασπιστὴ τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν κατατρεγμένων!

Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος μεταχειρίζεται κάθε εἶδους μέσον γιὰ νὰ καταφέρῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλει, ἀκόμα καὶ τὴ συγκίνησι ποὺ γιὰ τὴν δική του τὴν καρδιά εἶναι συναίσθημα ἐντελῶς ἄγνωστο, μὰ ποὺ ὁ ἴδιος ἔχει ἀκουστὰ ὅτι ὑπάρχει στὶς καρδιές τῶν ἄλλων ἀνθρώπων..

Ὁ καθηγητὴς πραγματικὰ εἶναι ἡ μόνη φορὰ ποὺ φαίνεται νὰ διστάζῃ μιὰ στιγμή..

Ὑστερα ὅμως σφίγγει τὰ δόντια καὶ τὶς γροθιές του καὶ μουρμουρίζει ἀποφασιστικά:

—Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα γι' αὐτόν, ὅσο κι' ἂν θὰ τὸ ἤθελα.. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ξεχάσω τὸ χρέος μου ἀπέναντι στὴν ἐπιστήμη μου... Ὁ Θεὸς ἄς τὸν λυπηθῇ καὶ ἄς τὸν βοηθήσῃ!...

Ὁ Ἀγριόγατος νοιώθει τὴ λύσσα νὰ τοῦ δαγκῶνῃ ἄγρια τὴν καρδιά, καθὼς βλέπει νὰ ἀποτυγχάνῃ καὶ ἡ τελευταία του προσπάθεια γιὰ νὰ συγκινήσῃ τὸν αἰχμάλωτό του.

Εἶναι τόσοσ καιρὸς ποὺ τὸν ἔχει στὰ χέρια του καὶ τοῦ κάνει τὰ πιὸ φρικτὰ βασανιστήρια κι' ὅμως ἡ ψυχὴ τοῦ ἀδάμαστου ἐπιστήμονα, δὲν λέει νὰ λυγίση..

Φοβάται καὶ μήπως πεθάνει ἐπάνω στοὺς φρικτοὺς πόλους καμμιά φορὰ καὶ τότε

θὰ ἔχουν πάει ὅλα ὀριστικὰ χαμένα....

Ἄλλὰ ὄχι...

Στὸ τέλος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ λυγίση..

Τὸ ἀνθρώπινο κορμὶ δὲν εἶναι ἀπὸ σίδηρο...

Μανιασμένος γυρίζει στοὺς ἄντρες του καὶ φωνάζει μὲ ἀφροὺς στὸ στόμα:

—Πάρτε τον πάλι στὴ φυλακή του!... Καὶ θὰ τὰ ξαναπούμε πολὺ γρήγορα!

Δυὸ Ἰνδιάνοι ποὺ στέκονται πίσω ἀπὸ τὸν Τζένκινς καὶ παρακολουθοῦν ὅλη τὴ συζήσι, ἀρπάζουν τὸν αἰχμάλωτο ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἀπὸ τὰ πόδια καὶ χάνονται στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου...

Ὁ Πάντσο...

καὶ ὁ Μίτος!

ΜΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ἀσυχώρητοι!... Ἔχουμε ξεχάσει τὸν καυμένο τὸν Πάντσο Γίγαντα, τὸν βοηθὸ τοῦ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας!

Καὶ τὸν ἔχουμε ξεχάσει μάλιστα κάπου ἐκεῖ κοντὰ κι' αὐτόν, ἀκριβῶς τὴ στιγμή πού, κυνηγημένος ἀπὸ δύο ἐρυθροδέρμους ποὺ θέλουν νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, φτάνει στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Ἰνδιάνικης πολιτείας Ἰκοντάμα.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας μένει μὲ τὸ στόμα ὀλάνοιχτο καθὼς ἀντικρῦζει ἐκεῖνα τὰ ἐρείπια γιὰ πρώτη φορὰ.

—Πῶ! Πῶ!, κάνει μὲ πολὺ μεγάλο θαυμασμὸ καὶ χάσκει κυριολεκτικὰ,

Μετά από μερικά δευτερόλεπτα ξαναβρίσκει τή λαλιά του καὶ λέει:

—Σεισμὸς, μανούλα μου ὄχι παίξε - γέλασε! Ἐδῶ κατακύλησε τὸ Σύμπαν! Πῶς δὲν τὸ πῆρα εἶδησι ἐγώ! Θᾶγινε τὴν ὥρα ποὺ ἤμουνα στὸν ἀέρα, ὅταν πετοῦσα πρὸς τὰ ἐδῶ!

Προχωρεῖ λίγο ἀκόμα, σκαρφλώνει σὲ μιὰ κολώνα καὶ βλέπει ὅλο τὸ πανόραμα τῆς γκρεμισμένης Ἴκοντάμα.

Δάκρυα τοῦρχονται σὰ μάτια.

—Βρὲ τοὺς φουκαριάρηδες τοὺς σεισμόπληκτους! κλαψουρίζει κατασυγκινημένος. Πρέπει νὰ βάλουμε καμμιὰ νέα φορολογία στὰ γουναρικά τῶν καστόρων γιὰ νὰ τοὺς ἐνισχύσωμε. Θὰ τὸ πῶ τοῦ Ζορροῦ! Αὐτὸς εἶναι πῖτσούλα γιὰ κάτι τέτοια.

Σταιματάει τὴ φλυαρία του καὶ τὰ ματάκια του γουρλώνουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

Τσιρίζει:

—Φσσς! Φυχούλα μου! Κεῖνο τὸ καμπαναριὸ ἦρθε καπάκι! Ἐχουνε γίνει μεγάλες ημιές τὸ λοιπόν! Δὲν θᾶθελα γιὰ τίποτα, νᾶμαι δήμαρχος σ' αὐτὸν τὸν τόπο! Μὰ ποῦ στὸν δαίμονα εἶναι οἱ σειμοπαθεῖς;

Βάζει τὸ χέρι του χωνὶ καὶ φωνάζει:

—Ἐ! Παιδιά! Βγῆτε ἀπὸ τὶς τούκες σας! Δὲν κουνιέται τίποτα πιά! Ὁ σαματὰς τέλος!

Δὲν παίρνει ἀπάντησι καὶ πολὺ παραξενεύεται.

Ξαναφωνάζει:

—Καλὲ! Βγῆτε ἀπ' αὐτὰ τὰ χαλάσματα! Θὰ καταντήσετε ἀρχαῖοι!

Τίποτα.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας πεισματώνει καὶ πηδάει ἀπὸ τὴν κολώνα του.

Ἀρχίζει νὰ πηγαιοέρχεται πέρα - δῶθε ἀνάμεσα στὰ παμπάλαια ἐρείπια.

Ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του γιὰ τὸ παράξενο αὐτὸ μέρος, ἔχει ξεχάσει ἀκόμα καὶ τοὺς φόβους του κι' ἀκόμα κι' ἐκείνους τοὺς δύο τρομαχτικούς ἐρυθρόδερμους, ποὺ τὸ πῆγαν φιρὶ - φιρὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

Φυσικὰ ὅμως, ὅσο κι' ἂν ψάχνη, δὲν βλέπει πουθενὰ ψυχὴ ζωντανή.

Βλέπει μόνο κάτι μεγάλα χάσματα στὸ ἔδαφος ποὺ ἔχουν γίνει πραγματικὰ ἀπὸ παλαιούς σεισμοὺς καὶ μουρμουρίζει μὲ δέος καὶ θαυμασμό:

—Τοὺς κατάπτε ἡ γῆς ὀλουνοὺς! Μωρὲ δὲν ἔμεινε οὔτε ἔστω καὶ ἓνας γιὰ νὰ... μα γειρεύη νὰ τρῶνε οἱ ἄλλοι!

Ξαφνικὰ σωπαίνει ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ τὰ μάτια του ξαναγουρλώνουν.

Μπροστά του χάσκει θεώρατη ἡ εἴσοδος μιᾶς ὑπόγειας σήραγγας.

Εἶναι μιὰ σκοτεινὴ τρύπα καὶ πίσω της δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνη τίποτα.

Ὁ Πάντσο Γίγαντας φέρνει τὸ δάχτυλο στὸ στόμα καὶ στέκεται ἀναποφάσιτος.

Ὅσο μαῦρο εἶναι τὸ ἄνοι-

γμα τῆς σήραγγας, τόσο μαύρος εἶναι κι' ὁ τρόμος πού τρυπώνει στήν καρδιά του.

Ὁ τρόμος πάντως δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὴ σήραγγα πού φαίνεται τόσο ἀθῶα μὲ τὸ μάτι, ὥστε οὔτε τὸν Πάντσο δὲν μπορεῖ νὰ φοβίση.

Ἄλλὰ εἶναι οἱ δυὸ ἰνδιάνοι πού τὸν κυνηγοῦσαν καὶ πού ἔχουν φτάσει στὰ ἐρείπια τῆς παλιάς πολιτείας καὶ ψάχνουν μανιασμένοι νὰ ἀνακαλύψουν τὸν ἀρχιμηχανικὸ τοῦ Ζορρό.

Ὁ Πάντσο λοιπὸν δὲν χάνει καιρὸ καὶ τρυπώνει μέσα στήν σκοτεινὴ τρύπα.

«Ἄντὶ νὰ λιποθυμίσω», συλλογίζεται, «καλύτερα νὰ κρυφτῶ πρῶτα! Αὐτοὶ οἱ ... μπογιατζήδες, δὲν τῶχουν γιὰ τίποτα νὰ μὲ κόψουν κομματάκια ὅπως καὶ τὸ κακόμοιρο ἐκεῖνο τὸ φιδόπουλο!...».

Ὅσο προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος, τόσο βλέπει ὅτι ἡ στοὰ πού προχωρεῖ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, δὲν τελειώνει.

Στὸ λιγοστὸ φῶς πού φτάνει ἀκόμα ἀπὸ τὴν εἴσοδό της ὡς τὸ μέρος πού βρίσκεται ὁ Πάντσο Γίγαντας, στέκεται καὶ κυττάζει μὲ ἐμβρίθεια ὀλόγυρά του, γιὰ νὰ καταλάβῃ πάνω - κάτω σὲ τί μέρος βρίσκεται.

—Καλαμπούρι ἔχει ἐτούτη ἡ σπηλιά!, τσιρίζει μόνος του μεσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Πιὸ μακρόστενη δὲν ἔχω ξαναδῆ ποτέ μου!

Ξαφνικὰ τὰ ματάκια του στριφογυρίζουν.

Καινούργια ἐκπληκτικὴ ἔμ-

πνευσις ἔχει περάσει ἀπὸ τὸ ἀπίθανο μυαλό του.

—Μαιμακούλα μου!, μουρμουρίζει μὲ κομμένη χολή. Θεὸς νὰ εἶναι ὁ ...Λαβύρινθος πού λέει ἡ ἱστορία;

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο τὸ ἔχει συλλογιστῆ γιὰτὶ στὸ σημεῖο πού ἔχει φτάσει ἡ στοὰ παύει ἀπότομα νὰ τραβάῃ ὀλόισια καὶ χωρίζεται σὲ τρεῖς δρόμους!

Ὁ Πάντσο Γίγαντας πού εἶναι καὶ τρομερὰ διαβασμένος, ὅπως γνωρίζει ὁ ἀναγνώστης, τὰ ξέρει ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

—Χωρὶς ἀμφιβολία! λέει βεβαιωμένος. Εἶναι ὁ λαβύρινθος πού φύλαγε ὁ Ἡρακλῆς τὸν Κέρβερο καὶ μπῆκε ὁ Μέγας Ναπολέον κρατῶντας ἐκεῖνο τὸ... κομποσκοῖνι πού τὸ λέγανε... «μύτη τῆς Πηνελόπης», γιὰ νὰ βρῆ τὰ σαράντα παλληκάρια ἀπὸ τὴ Λειβαδιά, πού τοῦ εἶχανε στείλει φόρο οἱ Ἴσπανοί!

Ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ πιὸ φρικτὸ ἱστορικὸ ἀνασκάτωμα πού ἔχει γίνεῖ ποτὲ στοὺς αἰῶνες, τὰ μάτια τοῦ Πάντσο Γίγαντα πέφτουν σὲ μιὰ μεγάλη καουλούρα σχοινὶ πού ἔχουν φέρει ἐκεῖ μέσα οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἄγριόγατου καὶ εἶναι πεταμένο σὲ μιὰ γωνία.

Τὰ ματάκια του ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ.

—Νά καὶ μιὰ... «μύτη», τσιρίζει κατενθουσιασμένος. Δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ συναντήσω καὶ τὴν... Πηνελόπη τώρα καὶ νὰ εἶναι καμμιά ὦ-

ραία λέει και να μέ... αγαπή-
ση χωρίς ελπίδα!

Χτυπάει τὸ κούτελό του με
τὴν παλάμη του καὶ μουρμου-
ρίζει ἀκατάπαυστα:

—Μπὰ! Ξέχασα τὴν ἀρ-
χαία ἐκείνη συνταγή ἢ ὄχι;
Βέβαια! Κάπως ἔτσι εἶναι:
«Παίρνετε, λέει, τὴ μιὰ ἄκρη
τῆς... «μύτης τῆς Πηνελόπης»
καὶ τὴν δένετε προσεκτικὰ
κόμπο στὴν εἴσοδο τοῦ Λαβυ-
ρίνθου! Τραβᾶτε δυὸ - τρεῖς
φορὲς γερά, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ-
τε πὼς ὁ κόμπος ἔχει δεθῆ κα-
λὰ καὶ ὕστερα κάνετε μερι-
κὺς γύρους, γιὰ νὰ μὴν ὑ-
πάρχη ἀμφιβολία πὼς δὲν λύ-
νεται ἀπὸ καμμιά μεριά...

Ὁ ἀνεκδιήγητος Πάντσο
Γίγαντας, ὅλα ὅσα λέει, τὰ
ἐκτελεῖ κιόλας κατὰ γράμμα
καὶ ἔχει δέσει γερὰ τὸ σχοι-
νὶ ποὺ βρῆκε ἀπὸ τὴ μιὰ του
ἄκρη σ' ἕναν βράχο καὶ τρα-
βάει μ' ὅλη του τὴ δύναμη,
ἀλλὰ τὸ σχοινὶ εἶναι δεμένο
γερὰ καὶ δὲν λύνεται.

Κι' ὁ Πάντσο χώνεται σ'
ἕναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς δρόμους
τῆς στοᾶς, παίρνοντας μαζί
του τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σχοι-
νιοῦ καὶ συγχρόνως ἀπαγγέ-
λη χωρίς διακοπὴν τῆ... συν-
ταγὴ του:

— Παίρνετε δυὸ ἀσπράδια
αὐγοῦ... Ἄϊ στὴν εὐχή! Μπερ
δεύτηκα! Παίρνετε λοιπὸν τὴν
ἄλλη ἄκρη τῆς «μύτης τῆς
Πηνελόπης» καὶ τραβᾶτε γιὰ
τά... βαθιά... Κι' ὅσο πηγαί-
νετε, τόσο κρατᾶτε συνεχῶς
τὸ κομποσχοινὶ καὶ ἀμολᾶτε
καλούμπα!...

Ὁ Πάντσο σ' αὐτὰ τὰ τε-

λευταῖα λόγια στέκεται σὰν
νὰ τὸν ἔχει χτυπήσει κεραυ-
νός.

Τὰ ματάκια του γουρλώ-
νουν εἰς τὸ τετράδιπλο ἀπὸ τὴ
φρίκη.

—Καταστροφή! τσιρίζει
πανικόβλητος. Ἐκεῖνος ὁ...
μπογιατζῆς ποὺ μοῦ ἔλεγε «ἀ-
μόλα καλούμπα», θὰ ἐννοῦσε
ὅτι θάρθη σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέ-
ρος! Μὰ τότε! Τότε θὰ μὲ
πιάσουν καὶ θὰ μὲ κάνουν κομ-
ματάκια σὰν τὸ φιδάκι!.. Ἄ-
σιαα!...

Καὶ μὲ τὸ καταπληκτικὸ
αὐτὸ συμπέρασμα παίρνει μιὰ
τρεχάλα ἄνευ προηγουμένου,
μέσῃ στὰ κατασκότεινα ἐκεῖ-
να βάθη καὶ δὲν κρατᾶει ση-
μάδι οὔτε ποὺ πέφτει καὶ τσα-
κίζεται οὔτε ποὺ ξανασηκῶνε-
ται καὶ συνεχίζει τὸν.. μαῦρο
δρόμο του.

Καὶ ξαφνικὰ ἡ γῆ ὑποχω-
ρεῖ κατῶ ἀπ' τὰ πόδια του καὶ
..πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ...
Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, ποὺ ἔ-
χοντας ἀκούσει τὸν σαματὰ,
μόλις προλαβαίνει νὰ σηκωθῆ
ἀπὸ κεῖ ποὺ καθόταν περιμέ-
νοντας τὸν θάνατο γιὰ νὰ τὸν
ἀρπάξῃ.

—Ἐπέροχε Πάντσο!, φω-
νάζει μὲ συγκίνησι. Ἐφερές
καὶ σχοινὶ μαζί σου; Εἶσαι
Θεός! Σωθήκαμε!

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ποὺ
μόλις ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ
Ζορρὸ ὅλοι του οἱ φόβοι ἐξα-
φανίζονται μονομιᾶς, λέει μὲ
ἐκπληκτικὴ ἀπάθεια καὶ ἀπί-
θανο ὕφος:

—Μὰ τί ἔγινες, καλέ Ζορ-
ράκα; Σὲ εἶχανε ἐτοιμάσει...

για τή σαιλαμούρα; Έγώ δη-
λοιδή θα πρέπει να αναστα-
τώνω τή ζούγκλα για να σε
βρώ; Τι σοϊ μασκοφόρος Έκ-
δικητής είς' έσύ, όταν κάθε-
σαι και μουχλιάζεις σ' ένα τέ-
τοιο λαγούμι, τή στιγμή που
έγώ βαρέθηκα να σκοτώνω in
διάνους στον άπάνω κόσμο;

Άλλά ο Ζορρό μ' όλη τήν
εύγνωμοσύνη που νοιώθει για
τόν άγαθό βοηθό του, δεν έ-
χει καιρό να κάνη τίποτα αυ-
τή τή στιγμή για να τον βο-
ηθήση.

Καιταλαβαίνει ότι πρέπει
να διαστή για πάρα πολλούς
λόγους.

Άρπάζει τò σχοινί που έ-
χει φέρει μαζί του ο Πάντσο

και τò τραβάει, τò τραβάει
ώσπου τεντώνεται.

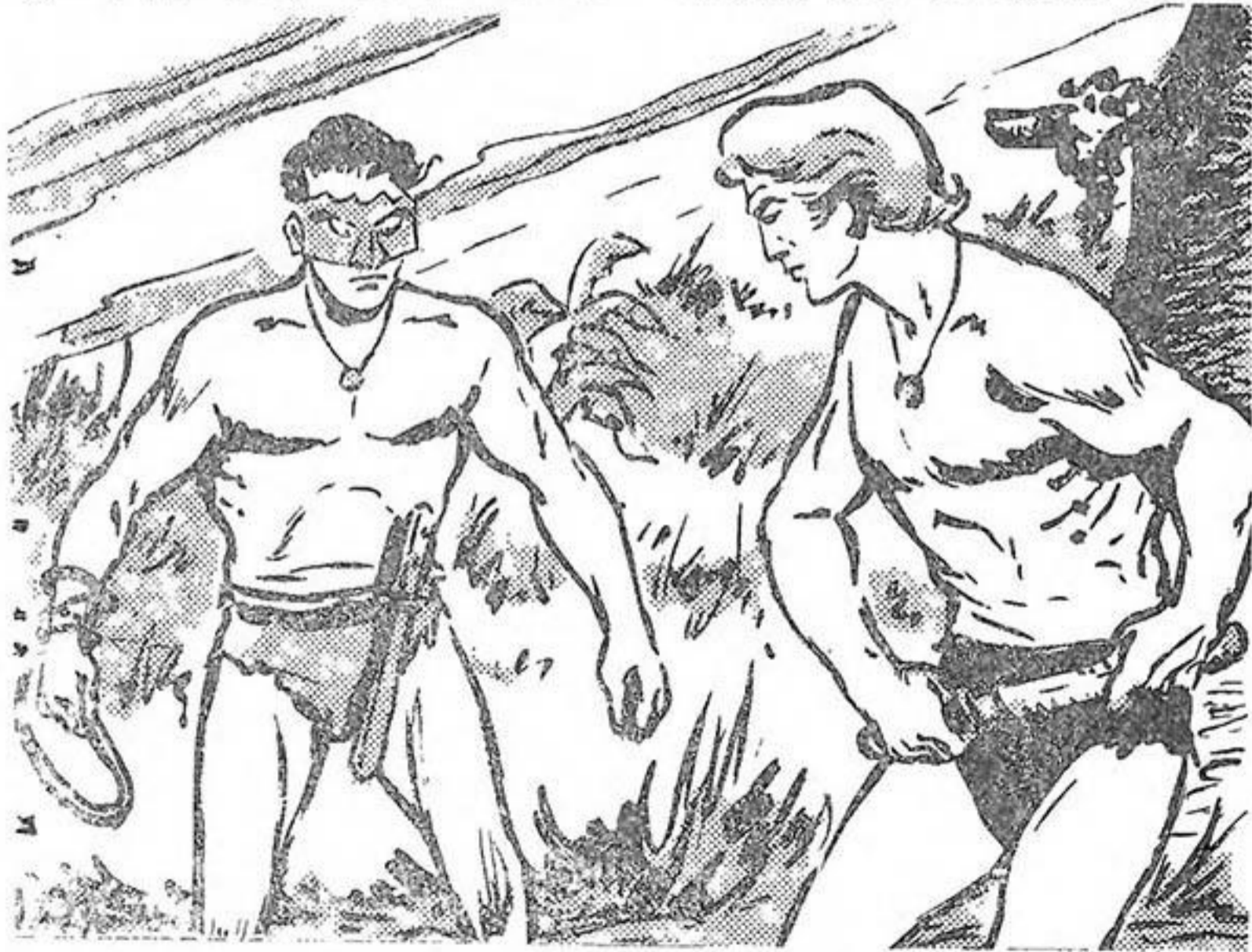
Λέει του συντρόφου του:

—Άνέβα στον ώμο μου να
σκαρφαλώσουμε άπάνω.

—Θά... τὰ καταφέρης; ρω-
τάει με πολύ στιφό ύφος ο
Πάντσο. "Όχι, γιατί αν δεν
μπορής έσύ να σ' ανεβάσω έ-
γώ!

Ο Ζορρό τον άρπάζει χα-
μογελώντας και τον καθίζει
με τò ζόρι στον ώμο του.

Υστερα μ' ένα πήδημα άρ-
πάζεται από τò τεντωμένο
σχοινί που μπορεί να τò δια-
κρίνη μέσα στο σκοτάδι και
με τέσσερις χεριές όλες - ό-
λες, έχει φτάσει στην κατα-
πακτή που τò σχοινί δεν τήν

Για μιá στιγμή οί δυò γίγαντες άναμετρώνται με τò βλέμμα...

ἔχει ἀφίσει νὰ κλείση καλά.

Ὁ ἀκατανίκητος τιμωρὸς τῶν κακῶν, σπρώχνει μὲ τὸ ἔνα του χέρι τὸ καπάκι τῆς καὶ σὲ δύο δευτερόλεπτα ἀκόμα, μὲ μιὰ δυνατὴ ἔλξι, βρίσκονται κι' αὐτὸς κι' ὁ κωμικὸς βοηθὸς του ἔξω ἀπὸ τὸν τάφο ἐκεῖνον...

Ὁ θυμὸς
τοῦ Ἑλ Ρέϋ

⓪ ΕΛ ΡΕ·Υ· σηκώνεται ἀπὸ τὰ χόρτα τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Μπούλα πού βρίσκεται πεσμένος καὶ κρατᾷ τὸ κορμί του ὀλόκληρο πού ἔχει τὴν αἴσθησι ὅτι τοῦ τὸ σουβλίζουν φρικτοὶ πόνοι.

Σιγά - σιγά αὐτὴ ἡ αἴσθησις — τὸ μαρτύριο αὐτὸ — τοῦ περνᾷ...

Δὲν περνᾷ ὅμως κι' ὁ θυμὸς πού ἀστράφτει μέσα στὶς γαλάζιες κόρες τῶν ματιῶν του...

— Τί μυστήριον εἶναι αὐτὸ πού κυβερνᾷ ζωὴ Ἑλ Ρέϋ; μουρμουρίζει μεσ' ἀπ' τὰ δόντια του. Δὲν μπορῶ βασανίζομαι ἄλλο!... Πρέπει νὰ μάθω!... Πρέπει νὰ μάθω!... Αὐτὸς ὁ Ζορρὸ μάγος!... Αὐτὴ ἡ Νάγια Μάγισσα! Πρέπει νὰ σκοτώσω καὶ δύο!... Τότε Ἑλ Ρέϋ ψυχὴ ἐλευθερωθῆ!....

Μὲ γοργὸ βῆμα, μὲ σφιγμένες γροθιές, μὲ στήθια μέσα στὰ ὁποῖα κοχλάζει ὁ πιὸ τρομερὸς θυμὸς, ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας χύνεται πρὸς τὸ καταπράσινο βα-

σίλειό του...

Τὸ ἀκατανίκητο τζάγκουαρ, τὸ τρομερώτερο θηρίο τῆς ζούγκλας τοῦ Ἀμαζονίου, κρύβεται τρομοκρατημένο στὶς φυλλωσιές, καθὼς βλέπει τὸν Ἑλ Ρέϋ νὰ περνᾷ τόσο θυμωμένος μπροστὰ του...

Σωτηρ' α

⓪ ZORRO φαίνεται πολὺ τυχερὸς αὐτὴ τὴ φορά, γιατί, καθὼς ὁ Ἀγριόγατος μὲ τέσσερις ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του, μεταφέρουν τὸν καθηγητὴ Τζένκινς, δεμένον χειροπόδαροι, σ' ἓνα ὠρισμένο τμῆμα τῶν φοβερῶν ἐκεῖνων ὑπογείων, ὅπου ἔχουν στήσει τὰ σύνεργα τῶν ἀπανθρώπων βασιανιστηρίων τους, πέφτει μαζί μὲ τὸν Πάντσο ἀκριβῶς ἐπάνω στὸ δρόμο τους....

Τὰ μάτια τοῦ Ἐκδικητοῦ λάμπουν ἀπὸ ἄγρια χαρά.

Τὴ φορὰ αὐτὴ βρίσκεται σὲ πολὺ πλεονεκτικώτερη θέσι....

Τὴ φορὰ αὐτὴ οὔτε ὁ Ἀγριόγατος οὔτε κανένας ἀπὸ τὴν παρῆα του θὰ μπορούσε νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ του πὼς ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας εἶναι ἐκεῖ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τοὺς παραμονεύει ἕτοιμος νὰ τοὺς τιμωρήσῃ σκληρὰ γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους.

Ὅλοι τὸν ἔχουν γιὰ ξεγραμμένον ὀριστικὰ ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ζωντανῶν..

Κι' ὁ μαισκοφόρος Τιμωρὸς ἐτοιμάζει ἀθόρυβα τὸ μαιστίγιό του καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι

Οἱ διακοπές τοῦ καλοκαιριοῦ ἄρχισαν!

“Ὅσοι θέλετε νὰ περάσετε τὸ καλοκαίρι σας εὐχάριστα,
ἐπισκεφθῆτε τὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», Λέκ-
κα 22, ἐντὸς τῆς Στοᾶς,

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

Θὰ βρῆτε ἐκεῖ **ΟΛΑ** τὰ βιβλία γιὰ παιδιά καὶ γιὰ νέ-
ους, ποὺ ἔχουν ἐκδοθῆ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς μεγάλους
καὶ μικροὺς ἐκδοτικούς οἴκους:

- Μυθιστορήματα.
- Ἐγκυκλοπαιδικὰ βιβλία.
- Ἱστορικὰ ἀναγνώσματα.
- Εἰκονογραφημένα.
- Ὅμαδικὰ παιχνίδια γιὰ τὸ βουνὸ καὶ τὴ θάλασσα.

Γιὰ κάθε ἡλικία καὶ κάθε γούστο καὶ **ΣΕ ΧΑΜΗΛΕΣ
ΤΙΜΕΣ.**

Κάθε ἐπισκέπτης ποὺ θὰ ἀγοράζη βιβλία ἀξίας ἄνω
τῶν 10 δραχμῶν, θὰ παίρνη καὶ ἓνα

ΔΩΡΟ

Γιὰ κάθε 10 δραχμὰς ποὺ θὰ πληρώνη γιὰ νὰ ἀγοράση
βιβλία θὰ παίρνη **ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ** ἓνα τεῦχος Μ. Ἡ-
ρώος (ἢ τῶν ἄλλων ἐκδόσεών μας: Μικρὸς Ταρζάν, Γκρέ-
κο, Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, Κάλ κλπ.) τῆς ἀρεσκείας του!

Μὴν παραλείψετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ βιβλιοπωλεῖο

«ΦΘΗΝΟ ΒΙΒΛΙΟ»

ΛΕΚΚΑ 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς

βουλώνει τὸ στόμα τοῦ.. Πάντσο Γίγαντα πού ἔρχεται πίσω του, γιὰ νὰ τὸν προλάβῃ νὰ μὴν πετάξῃ καμμιὰ κουβέντα.

—Σσσς!, κάνει ἀνεπαίσθητα. Ἐτοιμάσου νὰ ἐπιτεθούμε, Πάντσο! Κι' ὅσο νὰ δώσω τὸ σύνθημα μὴ βγάλης «κίχ». Σύμφωνοι;

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἀφίνει τὸ στόμα ὅποτε ὁ Πάντσο ξεφωνίζει πολὺ θυμωμένος:

—Κι' ἦτανε ἀνάγκη νὰ μοῦ βουλώσης τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ μιλήσω; Δὲν καταλαβαίνω νὰ τὸ κάνω μόνος μου; Γιὰ κάνα βλάκα μὲ πέρασες;

Τὸ τί γίνεται ἐκείνη τῆ στιγμή εἶναι ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς.

Ἄγρια οὐρλιαχτά, στριγγλιές καὶ φοβερές βλαστήμιες ἀκούγονται μέσα στὸ σκοτάδι.

Οἱ ληστὲς ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιτεθοῦν πρὸς τὸ μέρος πού ἀκούστηκε ἡ φωνή, ἀλλὰ ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας δὲν τοὺς ἀφίνει.

Εὐτυχῶς βρίσκεται πολὺ κοντὰ τοὺς καὶ τὸ μαστίγιο τοῦ ἀρχίζει νὰ δουλεύῃ.

Πρῶτο θῦμα πέφτει ὁ Ἄγριόγατος, πού τὸ χέρι του ἔχει κιόλας τραβήξῃ τὸ πιστόλι του στὰ σκοτεινὰ καὶ ἐτοιμάζεται ν' ἀρχίσῃ τοὺς πυροβολισμούς, βέβαιος ὅτι θὰ πετύχῃ τὸν στόχο του μὲ τίς πολλές, ἔστω κι' ἂν δὲν βλέπῃ, ἀφοῦ δὲν τὸν χωρίζουν παραπάνω ἀπὸ δύο βήματα ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του.

Ἀκόμα οὔτε φαντάζεται πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς.

Τοῦ δίνεται ὅμως πολὺ γρήγορα ἢ εὐκαιρία νὰ τὸ καταλάβῃ, ὅταν ἡ ἄκρη τοῦ μαστιγίου τοῦ μασκοφόρου ἔκδικητῆ τυλίγεται στὸν καρπὸ τοῦ χέριού του, κάνοντάς τον ν' ἀφίση τὸ πιστόλι του νὰ κυλήσῃ στὸ πέτρινο δάπεδο καὶ ὁ ἴδιος ν' ἀφίση ἕνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ πόνου.

Οἱ Ἰνδιάνοι πολεμιστὲς κάνουν νὰ ἐπιτεθοῦν στὰ σκοτεινὰ ἀλλὰ δὲν καταφέρνουν τίποτα παραπάνω ἀπὸ τὸ νὰ μπερδευτοῦν μεταξύ τους μὲς στὸ σκοτάδι καὶ τὸ μαστίγιο τοῦ Ζορρό ἀρχίζει τότε νὰ πέφτῃ ἀλύπητα ἐπάνω στὰ γυμνὰ κορμιὰ τους καὶ νὰ τοὺς χαράξῃ τὶς σάρκες.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφοῦν οἱ κολασμένες φωνές τῶν ληστῶν τὴν ὥρα ἐκείνη τῆς δίκαιης τιμωρίας τους.

Καὶ μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ πανδαιμόνιο, φωνάζει καὶ ὁ Πάντσο Γίγαντας, τὰ ἐξῆς... μνημειώδη λόγια:

—Ἀπάνω τους, Ζορρό! Ἀπάνω τους καὶ μὴ σὲ μέλει! Ἐγὼ σοῦ προστατεύω... τὰ νῶτα!

Καὶ πραγματικὰ μέσα σὲ δευτερόλεπτα οἱ κακοῦργοι ἔχουν διαλυθῆ.

Ἔχουν ἐξαφανιστῆ τρέχοντας στὸ βάθος ἐκείνης τῆς ὑπόγειας σήραγγας.

Πρῶτος καὶ καλύτερος τῶ χει βάλει πάλι στὰ πόδια ὁ Ἄγριόγατος καὶ ὁ μασκοφό-

ρος Έκδικητής αυτή τή φορά δέν έχει διάθεσι νά τόν κυνηγήση, γιατί βλέπει πώς ό δεμένος χειροπόδαρα καθηγητής Τζένκινς, βρίσκεται σέ κακά χάλια...

Προτιμάει νά περιποιηθή τόν άτυχο έπιστήμονα και νά ανάβαλη για άργότερα τήν τιμωρία του άπάνθρωπου κακούργου....

Τόν λύνει γρήγορα - γρήγορα και τόν παίρνει στόν ώμο του.

Ύστερα άκολουθώντας τόν ...μίτο του Πάντσο Γίγαντα, δηλαδή τò δεμένο από τήν είσοδο τής σήραγγας σχοινί, βαδίζουν γρήγορα και έκ του άσφαλούς πρòς αυτήν.

Μόλις φθάνουν σπò ύπαιθρο, του κάκου ό Ζορρό προσπαθει νά διακρίνη κανέναν από τούς ληστές του Άγριόγατου στα γύρω έρείπια.

Τρομοκρατημένοι οί κακούργοι και μέ πρώτο και καλύτερο όπως είπαμε τόν άρχηγό τους, έχουν σπεύσει νά έξαφανισθούν.

Ό καθηγητής Τζένκινς μουρμουρίζει αδύναμα, χωρίς νά καταλαβαίνει καλά - καλά τί συμβαίνει, γιατί δέν ξέρει βέβαια τίποτα περι «Ζορρό»:

—Πού μέ πηγαίνετε; Τί θα μέ κάνετε;

Άσφαλώς θα φαντάζεται πώς έχει πέσει στα χέρια άλλου, τρομερωτέρου κακούργου, που τόν έκλεψε από τόν Άγριόγατο για νά κερδίση αυτός τὰ χρυσά άγάλματα τών Ινκας.

Ό Ζορρό όμως τόν καθη-

συχάζει μέ δυò λόγια:

Μείνετε ήσυχος, καθηγητά Τζένκινς!... Δέν έχετε πια νά φοβηθήτε τίποτα! Είσθε έλεύθερος!

Ό κακομοίρης εκείνος δέν μπορεί νά πιστέψη τ' αυτήιά του. Κάνει μιá κίνησι συγκινημένος και μουρμουρίζει:

—Ό Θεός νά σ' εύλογή...

—Άμήν!, τσιρίζει ό Πάντσο Γίγαντας. Γιατί αν δέν σ' εύλογήση Ζορράκο μου, νά δούμε πώς θα τὰ βγάλης πέρα μ' αυτόν τόν ψηλό!

Ό Ζορρό στέκεται κατάπληκτος.

Βλέπει πρòς τò μέρος που του δείχνει ό Πάντσο και κάνει μιá κίνησι γεμάτη έκπληξι.

Άπέναντί του στέκει τρομερός, μέ τò φονικό του μαχαίρι γαντζωμένο γερά σπò δεξι χέρι, ό Έλ Ρέυ ό βασιλιάς τής ζούγκλας.

Ό μαισκοφόρος Έκδικητής ούδέποτε τόν έχει δη πιò τρομερόν άπ' αυτή τήν στιγμή.

Ό Έλ Ρέυ φωνάζει τρομαχτικά:

—Ζορρό, υπερασπίσου τή ζωή σου! Ό ένας από τούς δύο πεθάνη τώρα! Έλ Ρέυ θέλει λύσει μάγια βασανίζουν ζωή του!

—Είσαι τρελλός!, φωνάζει ό Ζορρό μέ μιá παράξενη άνατριχίλα σ' όλόκληρο τò κορμί του. Δέν υπάρχουν τίποτε μάγια!... Δέν έχω τίποτα μαζί σου!....

—Μ' έχεις μαγέψει!, ούρλιάζει ό Έλ Ρέυ. Οί ζωές μας είναι παράξενα δεμένες μ' έ-

να άόρατο νήμα!.. Τό νήμα αυτό θα κόψω τώρα με τό μαχαίρι μου! 'Υπερασπίσου γιατί σέ σκοτώνω!

Με τά τελευταία αυτά τρομερά λόγια, χύνεται έναντίον του Ζορρό που άναγκάζεται ν' άφίση τόν καθηγητή στο έδαφος και νά τραθήξη τό μαχαίρι του.

Για μιá στιγμή οί δυό γίγαντες τής ζούγκλας του "Ανω Άμαζονίου, στέκουν ό ένας άπέναντι στον άλλον και άναμετρώνται με τό βλέμμα.

Ό ίδιος θυμός λάμπει και στών δυό τά μάτια.

Ό Ζορρό έχει μανιάσει ξαφνικά για τήν άδικη έχθρότητα που έπιμένει νά του δείχνη ό 'Ελ Ρέϋ και έχει άποφασίσει νά τόν τιμωρήσει σκληρά.

Ό άγριος πολεμιστής έχει ξυπνήσει μέσα του..

Κάθε ιδέα που είχε προηγουμένως νά λύσουν με λόγια τίς διαφορές τους, έχει ξεχαστή.

Ό Ζορρό έφορμά πρώτος έναντίον του 'Ελ Ρέϋ!

Τό άτσαλένιο μαχαίρι του διαγράφει μιá άστραπιαία και άστραφτερή τροχιά στον άέρα και ή λεπίδα του άναζητάει τά στήθια του λευκού γίγαντα.

Έκείνος όμως τήν ύστατη στιγμή έχει πηδήξει σαν αϊλουρος στο πλάϊ...

Τό μαχαίρι του Ζορρό καρφώνει μονάχα τόν άέρα.

Ό 'Ελ Ρέϋ έχει αυτή τή φορά σειρά νά έπιτεθη.

Πηδάει μπροστά μ' ένα τεράστιο άλμα και βρίσκειται

μέτωπο με μέτωπο με τόν Ζορρό.

Τό όπλισμένο χέρι του σηκώνεται ψηλά με προμερή δύναμι.

Τά μάτια τους διασταυρώνονται σαν λεπίδες σπαθιών.

Τότε ό βασιλιάς τής ζούγκλας 'Ελ Ρέϋ κάνει μιá άνεξήγητη κίνησι προς τά πίσω.

Καθώς τό βλέμμα του βυθίζεται σ' εκείνο του Ζορρό, νοιώθει όλα τά μέλη του νά παραλύουν. Παραλύουν και τά δάχτυλά του κι' άνοίγουν και τό μαχαίρι κυλάει στα χορτάρια!...

Η άτσαλένια γροθιά όμως του Ζορρό που δέν μπορούσε βέβαια νά φαντασθή πως ό 'Ελ Ρέϋ θα διστάσει νά τόν χτυπήσει τήν τελευταία στιγμή, συνεχίζει τόν δρόμο που είχε άπ' τήν αρχή και πέφτει με δύναμι στο στομάχι του λευκού γίγαντα.

Μ' έναν πνιχτό βόγγο ό 'Ελ Ρέϋ τινάζεται στα χορτάρια και μένει ακίνητος.

Τήν ίδια όμως ώρα κι' ό Ζορρό, χωρίς καμμιά αίτια βγάξει όμοιο πονεμένο βόγγο και κρατώντας τό στομάχι του γονατίζει στη γή, ενώ ή γή στριφογυρίζει όλόγυρά του σαν νάχη φάει κι' εκείνος γροθιά στο ίδιο μέρος.

—Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Δέν μπορώ νά καταλάβω...

Τή λύσι όμως τή δίνει άξαφνα ό ... Πάντσο Γίγαντας που έχει σκύψει πάνω άπό τόν άναίσθητο βασιλιά τής ζούγκλας και δείχνει με γουρλωμένα μάτια τό φυλακτό που βρίσκε

ται στο στήθος του τελευταίου.

— Κύττα, Ζορρούλι!, φωνάζει τσιριχτά. Δεν έχει πλάκες; Το μενταγιό του είναι απαραίλλαχτο με το δικό σου.

Ο μασκοφόρος Έκδικητής τινάζεται ὀρθιος και τρέχει και σκύβει ἔπάνω ἀπὸ τὸν Ἐλ Ρέϋ, τὴν ὥρα ποὺ ἀρχίζει νὰ σαλεύη... Παίρνει στὰ χέρια του τὸ μενταγιὸν γιὰ τὸ ὁποῖο ἔκανε κουβέντα ὁ Πάντσο και πιέζει ἓνα κουμπάκι ποὺ βρίσκεται στὸ ἔπάνω μέρος του.

Πιέζει κι' ἓνα ὅμοιο κουμπὶ ποὺ ἔχει τὸ δικό του. Δυὸ φωτογραφίες κρατάει στὰ χέρια του.

Δυὸ ἴδιες φωτογραφίες τῆς ἴδιας γυναίκας!

Ἡ μητέρα!, ψελλίζει ὁ Ζορρό και γίνεται κάτασπρος σὰν πεθαμένος. Εἶναι ὁ.. δίδυμος ἀδερφός μου, ποὺ ἔχει χαθῆ ἀπὸ μικρὸς μέσα στὴ ζούγκλα!... Ὁ Ἐλ Ρέϋ!.. Αὐτὸς ποὺ ἤθελα νὰ σκοτώσω!

Ἡ Νάγια
κινδυνεύει

Η ΝΑΓΙΑ με τὸ Βέλο τρέχει μ' ὅλη τὴ δύναμί της προσπαθώντας νὰ ἀπομακρυνθῆ, ὅσο γίνεται περισσότερο ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ

Μπούλα, ἀπὸ φόβο ὅτι θὰ τὴν κυνηγήσει ὁ Ἐλ Ρέϋ μόλις συνέλθη τελείως.

Και ξέρει πὼς ὁ βασιλιάς τῆς ζούγκλας εἶναι ἀσυναγωγνιστος στὴν ταχύτητα, ἔστω κι' ἂν μπορῆ κι' αὐτὴ νὰ ταξιθεύει ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο με τὸ σύστημα τῶν πιθήκων.

Ὅταν ἀπομακρύνεται περισσότερο, ἀποφασίζει νὰ κατευθυνθῆ πάλι πρὸς τὰ ἔρειπια τῆς Ἴκοντάμα, γιὰτὶ ἔχει τὴν ιδέα πὼς ἐκεῖ θὰ πρέπει νὰ βρίσκεται ὁ Ζορρό και ἴσως νὰ βρίσκεται σὲ κίνδυνο.

Στρέφει λοιπὸν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.. Ἀλλὰ ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ τρέχει ἀνυποψίαστη μπλέκεται μέσα σ' ἓνα ἀπλωμένο δίχτυ ποὺ κλείνει ἀμέσως και ἡ Νάγια με τὸ Βέλο βρίσκεται κρεμασμένη στὸν αἶρα. Πίσω ἀπὸ τὰ φυλλώματα ξεπροβάλλει τότε ὁ Ἀγριόγατος, μαζί με δυὸ - τρεῖς ἰνδιάνους πολεμιστές.

Τὰ μάτια τοῦ κακούργου λάμπουν ἀπὸ ἓναν τρομερὸ θρίαμβο, καθὼς πλησιάζει τὴν αἰχμάλωτη.

— Σπουδαῖο κυνήγι!, μουρμουρίζει. Γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ πῆ τώρα ὁ σεγιὸρ Ζορρό!... Ἐχω ἀκούσει πὼς σοῦ ἔχει μεγάλη ἀδυναμία, γιὰτὶ τὸν ἔχεις σώσει ἀρκετὲς φορές, ὁμορφούλα μου!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικὴ καὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άρ. τεύχους 6 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Τώρα πού άποκαλύφθηκε τò τρομερό μυστικό, τώρα άρχίζει ένα πραγματικό δραματικό άριστούργημα με πρωταγωνιστές τόν ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ και τόν ΕΛ ΡΕ·Υ.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

Στò έρχόμενο μιá περιπέτεια άσύγκριτη. Κάθε σελίδα κάτι καινούργιο! Κάθε φύλλο ένας καταπέλτης έκπλήξεων... και ό... ΠΑΝΤΣΟ ΓΙΓΑΝΤΑΣ άσυναγώνιστος!!!

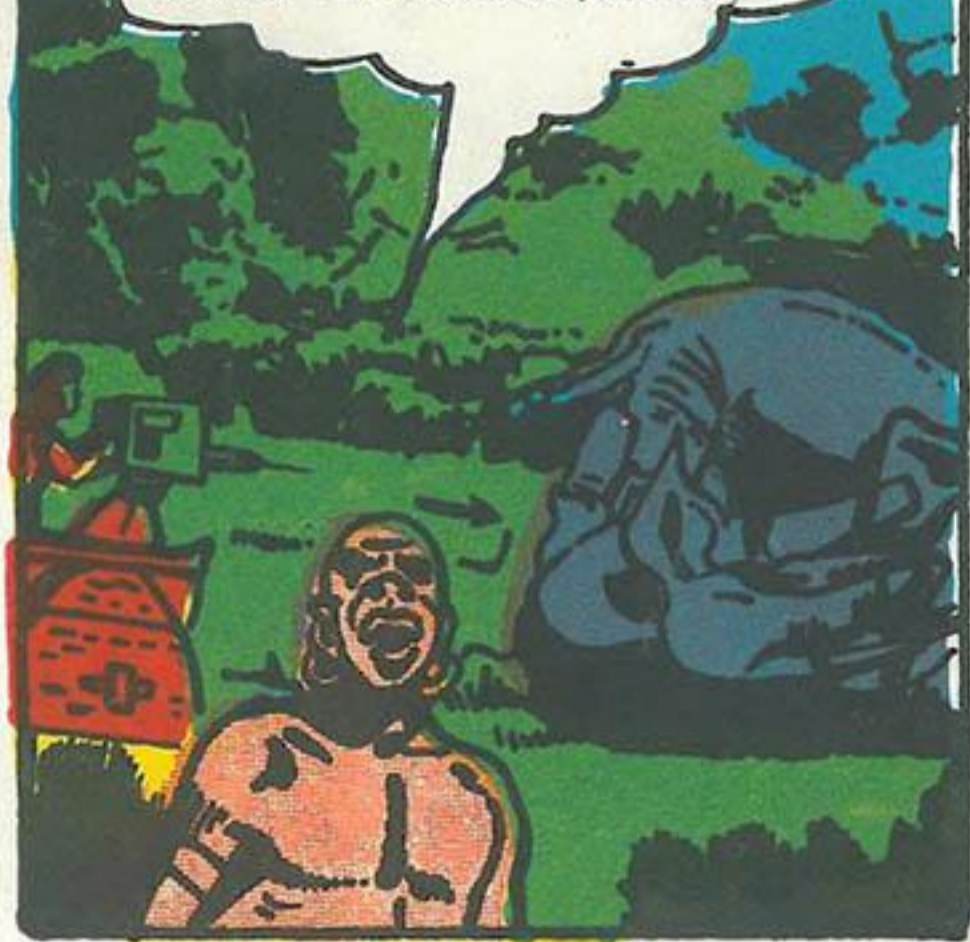
ΜΗΝ ΤΟ ΧΑΣΗ ΚΑΝΕΙΣ!

Α! ΝΑΤΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ! ΟΠΟΚΛΗ-
ΡΗ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΑΠΟ ΕΛΕΦΑΝ-
ΤΟΘΟΝΤΑ.. ΚΑΙ Μ' ΑΥΤΗΤΗ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ-Ο-
ΠΠΟ ΜΠΟΡΟ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΩ
ΟΣΟΥΣ ΘΕΛΩ ΧΩΡΙΣ ΘΟ-
ΡΥΒΟ!

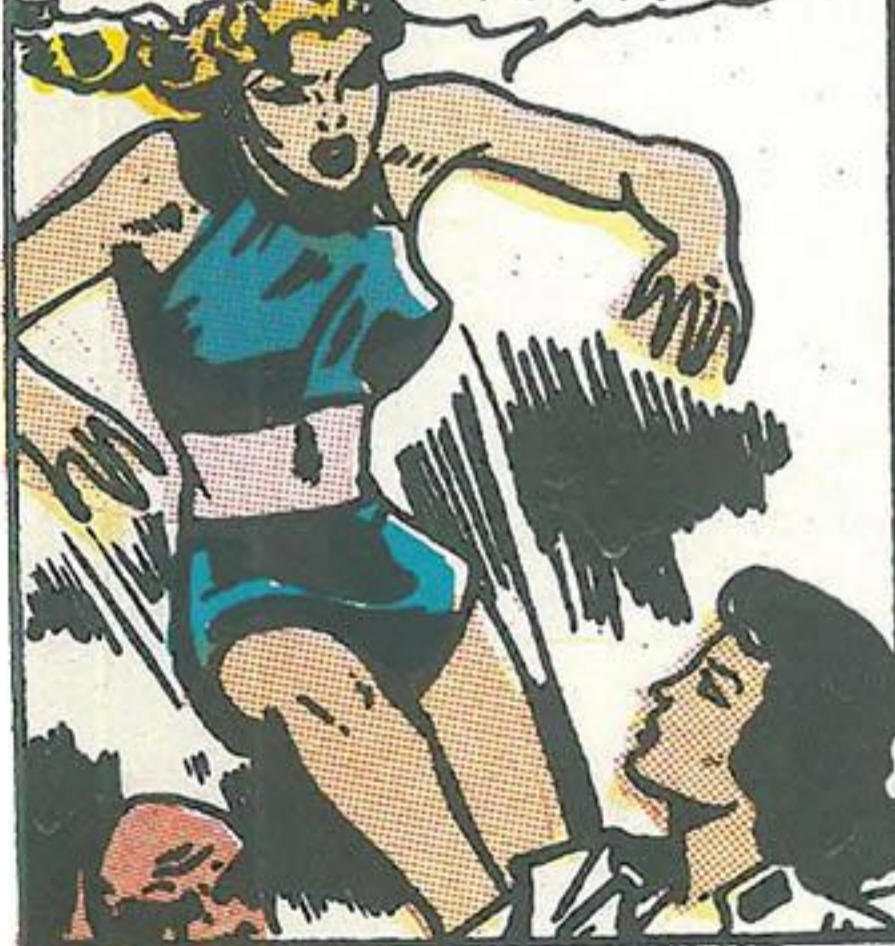

ΧΩΡΙΣ ΘΟΡΥΒΟ ΤΟ ΕΝΑ ΔΗΛΗ-
ΤΗΡΙΑΣΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ ΜΕΤΑ
ΤΟ ΑΛΛΟ ΦΒΥΓΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗ
ΜΗΧΑΝΗ ΣΚΟΤΟΝΟΝΤΑΣ
ΤΟΥΣ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ.

ΟΜΩΣ ΞΑΦΝΙΚΑ ΜΙΑ ΞΑΝΘΗ
ΘΥΕΛΛΑ ΠΕΦΤΕΙ ΑΠΟ ΨΗΛΑ.

ΔΑΙΜΟΝΑ! ΚΑΛΑ ΠΟΥ ΣΕ ΑΚΟΛΟΥ-
ΘΗΣΑ! } Η ΤΑΝΤΟΥ.. ΠΙΑΣ-
} ΤΕ ΤΗΝ ΠΡΙΝ
} ΜΟΥ ΤΑ ΧΑΛΑ-
} ΣΗ ΟΛΑ.

ΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΣΤΑ } ΩΡΑΙΑ! ΓΙΑ
ΜΠΟΥΑΝΑ! } ΝΑ ΣΙΓΟΥΡΕΥΤΕ
ΟΜΩΣ ΘΑ ΤΗΝ } ΚΑΝΟΝΙΣΩ ΜΕ
} ΤΗ ΜΗΧΑΝΗ.

